Nr. 10. Kraków, dnia 31 października 1927 r. Rocznik XLVIII.

DZIENNIK ROZPORZĄDZEŃ

stoł. król. miasta Krakowa.

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI: Kraków, Biuro prasowe Magistratu.

Przedpłatę przyjmuje wyłącznie Administracja „Dziennika Rozporządzeń“, która wynosi w Krakowie za pojedynczy egzemplarz 1 Zł., z opłatą pocztową o 20 groszy więcej.

Z zagadnień struktury i administracji samorządu gm. m. Krakowa.

Inż. TADEUSZ POLACZEK-KORNECKI.

TRAMWAJE CZY AUTOBUSY.

(Sprawozdanie z podróży służbowej).

W ostatnich miesiącach w prasie miejscowej kilkakrotnie poruszano sprawę rozbudowy sieci tramwajowej w Krakowie i kilkakrotne interpelacje na posiedzeniach Rady Miejskiej w sprawie rozbudowy sieci tramwajowej znamionowały, że opinja publiczna i społeczeństwo miejscowe coraz żywiej interesuje się tą sprawą. Objaw to zupełnie słuszny i zrozumiały, skoro się uzna, że linje tramwajowe są jednym z pierwszych czynników rozbudowy miasta, podniesienia handlu i przemysłu i wreszcie zdrowotności miasta, albowiem mieszkańcom ciasnego śródmieścia umożliwiają mieszkanie na peryferjach miasta w warunkach często znacznie lepszych i zdrowszych.

Zarząd m. Krakowa, rozważając sprawę przyszłej rozbudowy sieci tramwajowej, zastanawiał się również nad problemem, czyby tramwajów nie można było zastąpić autobusami.

Biorąc udział w Międzynarodowym Kongresie Przedsiębiorstw Tramwajowych i Koleji Dojazdowych zająłem się zbadaniem sprawy ruchu tramwajowego i autobusowego w kilku większych miastach europejskich.

Jakkolwiek podróż wspomniana miała miejsce rok temu, to jednakowoż uważając przy zamierzanej rozbudowie sieci tramwajowej w Krakowie sprawę zagadnienia autobusów i tramwajów za piekącą, pragnę niniejszem podać szczegóły dotyczące stanu sieci tramwajowych i autobusowych w kilku większych miastach.

Berlin. Początek ruchu autobusów w Berlinie datuje się od roku 1908. Sieć autobusowa berlińska składa się z 12-tu linji śródmiejskich, oraz 6-ciu linji przedmiejskich.

Najkrótsza linja wynosi 8 klm, najdłuższa 12 klm. Długość całej sieci śródmiejskiej wynosi ponad 100 klm. Na wszystkich linjach kursuje dziennie około 160 autobusów, prócz tego $^1/_3$ tej ilości pozostaje w rezerwie lub w naprawie. Przebieg jednego wozu wynosi dziennie około 150 klm. Jako dominujący typ wozów używany bywa typ marki »Büssing«, karoserja tego typu wozów posiada 38 miejsc siedzących, oraz około 10 miejsc stojących. Nocny postój wozów odbywa się w 4-ch garażach rozrzuconych na krańcach miasta.

Taryfa ułożona jest według sekcyj, lecz tylko na linjach śródmiejskich i wynosi w miarę przejechanej odległości 15, 20 i 25 fenigów. Na linjach przedmiejskich jest taryfa jednolita w kwocie 20 fenigów. Biletów do przesiadania, ani ulgowych na linjach autobusowych niema zupełnie; kilka linji kursuje także i w nocy. Taryfa nocna wynosi 30 fenigów.

Według ostatniego sprawozdania autobusowego za rok 1925, autobusy berlińskie przebiegły w roku sprawozdawczym około 9 miljonów klm, przewożąc około 60 miljonów pasażerów, czyli frekwencja wynosiła na 1 wozoklm. 6-7 pasażerów.

Dochody w roku sprawozdawczym wynosiły około 10 miljonów marek, współczynnik eksploatacyjny 0·7.

Przechodząc następnie do berlińskiej sieci tramwajowej należy podkreślić następujące daty:

Sieć obejmuje około 90 linij tramwajowych, najmniejsza długość linji 6, najdłuższa 25 klm. Całkowita długość sieci wynosi około 650 klm. Czasowy odstęp wozów 5-25 minut.

Tabor składa się z 1.500 wozów motorowych oraz około 1.300 wozów przyczepnych. — Przebieg dzienny około 500.000 klm.

W ostatnim roku dochód brutto wynosił około 198 miljonów marek, dochód na 1 wozoklm około 58 fenigów. — Cena biletu wynosi 15 fenigów z prawem jednorazowego przesiadania. Biletów do przesiadania na autobusy niema, natomiast istnieją bilety do przesiadania na metro.

Stan dróg i nawierzchni w ulicach doskonały. Drogi i ulice posiadają nawierzchnię budowaną z kostek drewnianych, asfaltu, względnie bazaltoidu.

P a r y ż. Pod względem rozgałęzienia sieci autobusowej oraz pod względem ilości wozów Paryż zajmuje bezwarunkowo pierwsze miejsce na stałym kontynencie Europy. Błędnem jest mniemanie, jakoby w Paryżu ruch autobusowy wypierał ruch tramwajowy. W Paryżu tramwaje kursują na równi z autobusami, a coroczny program inwestycyjny gminy paryskiej obejmuje budowę coraz to nowych linij tramwajowych. Mimo to przyznać trzeba że przyrost sieci autobusowej w Paryżu jest większy, aniżeli sieci tramwajowej. Nawiasowo należy wspomnieć, że w Paryżu oprócz tramwajowej i autobusowej, istnieją silnie rozgałęzione dwie sieci kolei podziemnych t. j. Metropolitain (Metro) oraz Nord Süd.

Silny rozwój sieci autobusowych w Paryżu przypisać należy w pierwszym rzędzie temu, że ten środek komunikacji, jako taki, znany był i używany w Paryżu już od dawna. Od dawna bowiem istniał tam cały szereg linij obsługiwany przez omnibusy konne. Miasto przyzwyczajone od dawna do tego środka komunikacyjnego, przyjęło łatwo u siebie przemianę omnibusów konnych na autobusy i niechętnie godziło się na wybudowanie linij tramwajowych.

Cyfrowe porównanie tramwaju z autobusami paryskimi przedstawia się następująco:

Tabor tramwaju wynosi ponad 2.000 wozów motorowych i około 1.000 wozów przyczepnych, przebieg roczny około 100 miljonów wozo-km. obliczeniowych, frekwencja roczna przeszło 700 miljonów pasażerów.

Widzimy tedy, że mimo konkurencji ze strony autobusów frekwencja średnia na wozo-km (= 7) jest zupełnie dobra.

Ostatni rok sprawozdawczy przyniósł w dochodach brutto około 250 miljonów franków.

Tramwaje paryskie są przedsiębiorstwem deficytowem, w ostatnim bowiem roku dochód na 1 wozo-km wynosił około 2·40 franków, koszta zaś ruchu jednego wozo-km wynosiły około 2·60 fr.

Autobusy również nie przynoszą dochodów, chociaż przyznać trzeba, że w ostatnim roku sprawozdawczym straty przeciętnie na 1 wozo-km były na linjach autobusowych mniejsze, aniżeli na linjach tramwajowych.

Wszystkich linij tramwajowych Paryż liczy 46 w śródmieściu i 128 pozamiejskich. Linij podziemnych 14, a linji autobusowych 31 w śródmieściu, oraz 15 na przedmieściach.

Tabor wozowy składa się z 1.300 autobusów, które przebiegają sieć o długości około 600 klm i wykonują rocznie przebieg 150 miljonów wozo-km.

Frekwencja roczna około 350 miljonów pasażerów, frekwencja średnia na 1 wozo-km około 6 pasażerów.

Ostatni rok sprawozdawczy przyniósł dochodu brutto około 390 miljonów fr.

Jak już wspomniałem, zysków czystych autobusy nie przynoszą, w ostatnim roku sprawozdawczym dochód wynosił wprawdzie około 390 miljonów franków, rozchód jednak około 410 miljonów franków. Przeciętny dochód na 1 wozo-km 2·60 franków, wydatki 2·75 fr.

Ten stosunkowo jeszcze korzystny współczynnik eksploatacyjny tłómaczyć należy znakomitymi nawierzchniami ulic paryskich. Wystarczy powiedzieć, że autobusy kursują na pełnych gumach, a wstrząśnienia wozów w czasie jazdy są tak nieznaczne, że jeździ się z prawdziwą przyjemnością.

Taryfa tramwajowa i autobusowa sekcyjna wynosi w 1-szej klasie 0·60, 0·80 i 1 frank, w drugiej klasie 0·40, 0·60, i 0·80 fr. Bilety korespondencyjne w 1 klasie 1 frank, w 2-giej klasie 0·80 franka.

Należytości wypłacane miastu z tytułu zwrotu za konserwację i czyszczenie ulic oraz wszelkie świadczenia społeczne wynoszą łącznie około 4 procent dochodów brutto.

Tabor wozowy autobusowy mieści się w kilkudziesięciu garażach rozrzuconych po różnych dalszych częściach miasta i urządzonych według najnowszych wymogów techniki autobusowej.

Każdy wóz po przebieżeniu 50.000 do 60.000 km odesłany bywa do kontroli i właściwego remontu, 15% wozów bywa stale w remoncie, 15% natomiast w rezerwie na wypadek zepsucia się wozów, lub na wypadek potrzeby zgęszczenia ruchu.

W Paryżu używany bywa obecnie jednolity typ wozów. Jest to wóz marki »Scemia« (Société de Construction et D'Entretien de Matériel Industriel et Agricole, Paryż). Fabryka ta buduje specjalne karoserje autobusowe i podwozia zastosowując do nich motory »Renaulta«.

Rodzaj i wielkość podwozi i karoserji są różne, zależnie od linij słabiej lub silniej frekwentowanych, a mianowicie kursują wozy 48-mio osobowe, 38-mio osobowe oraz specjalne wozy 25-cio osobowe używane na linjach pospiesznych (ekspres).

Charakterystyczne przy wszystkich wozach jest umieszczenie szofera, mianowicie szofer siedzi wysoko nad motorem po prawej stronie. Tego rodzaju umieszczenie kierowcy pozwala na szybsze i lepsze objęcie wzrokiem całej jezdni, a tym samym na lepszą orjentację co do przeszkód, jakie mogą zajść w czasie jazdy. Pozatem ten rodzaj budowy karoserji, jakkolwiek dający mniej piękną sylwetkę wozu, pozwala jednakowoż na lepsze wyzyskanie długości całego podwozia.

Wejście dla pasażerów znajduje się w tyle wozu. Oprócz miejsc siedzących znajduje się w tyle wozu platforma mogąca pomieścić około 8—10-ciu pasażerów stojących.

Zarząd i administracja wszelkich sieci komunikacyjnych paryskich spoczywa w rękach Towarzystwa Akcyjnego, które sprawuje swoje czynności za pewnem wynagrodzeniem ryczałtowem oraz otrzymuje pewne premje od zaoszczędzonych kosztów.

Zarząd miasta z góry liczy się z tem, że tak tramwaje, jak też autobusy zysku nie przynoszą i corocznie preliminuje pokrycie niedoboru z własnych funduszów.

W B a r c e l o n i e istnieje sześć Towarzystw Akcyjnych, które eksploatują 6 sieci w jednem i tem samem mieście. Z tego też powodu uderza każdego nowo przybywającego fakt istnienia różnych rozpiętości torów oraz różnych typów wozów.

Do niedawna każde z tych Towarzystw eksploatowało swoją własną koncesję i posiadało własną administrację, dopiero od kilku lat wszystkie te Towarzystwa złączyły się o tyle, że posiadają własny budynek administracyjny oraz własny personal dyrekcyjny i partycypują w kosztach administracji, w stosunku proporcjonalnym do ilości przebieżonych wozokilometrów.

Porównując daty statystyczne sieci tramwajowych i autobusowych barcelońskich znajdujemy następujące cyfry:

Sieć tramwajowa liczy 71 linij o długości 200 km.

Tabor wynosi 425 wozów motorowych i 185 wozów przyczepnych.

Przeciętny dochód dzienny około 80.000 pezetów. Dochód na 1 wóz dziennie około 157 pezetów.

Dochód na 1 wozokm 1·24 pezeta.

Wydatki na 1 wozokm 0·98 pezet.

Przebieg dzienny 68.000 km.

Frekwencja dzienna około 700.000 pasażerów.

Frekwencja przeciętna 10 pasażerów na 1 wozokm.

Autobusy obsługują 7 linij o łącznej długości 40 km.

Tabor wozowy wynosi 80 wozów autobusowych.

Dochód dzienny 10.000 pezetów.

Dochód na 1 wóz dziennie około 120 pezetów.

Dochód na 1 wozokm 1.35 pezet.

Wydatki na 1 wozokm 1.47 pezet.

Przebieg dzienny około 7.800 km.

Frekwencja dzienna około 75.000 pasażerów, frekwencja średnia 9.64 na wozokm.

Taryfa tramwajowa według sekcji wynosi: 10, 15, 20 centimów, taryfa autobusowa również według sekcji na 15, 20, 25 centimów, biletów korespondencyjnych niema.

Od paru lat Barcelona posiada także kolej podziemną (2 Towarzystwa) zbliżoną urządzeniem do koleji podziemnych berlińskich.

Stan nawierzchni tramwajowej dużo pozostawia do życzenia, wozy różnego typu i wyglądu zależnie od Towarzystwa, które daną sieć eksploatuje. Pozatem wozy tramwajowe nie przedstawiają nic godnego uwagi, natomiast bardzo ciekawe są wozy autobusowe barcelońskie.

Są to mianowicie wozy angielskie benzynowo-elektryczne. Posiadają tego rodzaju charakterystyczne urządzenie, że przy wozach tych motor benzynowy służy jedynie do popędu twornika elektrycznego, poczem twornik ten dostarcza prądu dla motoru elektrycznego, który to motor dopiero działa na kardan i dyferencjał tylnej osi. Jest to jeden z typów angielskich posiadający tę wysoką zaletę, że pozwala na zupełnie łagodne i częste zmienianie chyżości oraz na częste zatrzymywanie wozu bez szkodliwego oddziaływania na sam motor benzynowy, skrzynkę biegów, kardan i dyferencjał.

Wszystkie Towarzystwa Tramwajowe posiadają wspólny Fundusz emerytalny oraz wspólną Kasę chorych. Fundusz emerytalny zasilany jest przez pracowników i Zarząd, oraz do niego wpływają również fundusze pochodzące ze sprzedaży biletów bagażowych.

W czasie choroby pracownik otrzymuje jedynie zasiłek z Kasy chorych i to najdłużej przez 3 miesiące, natomiast pensji przez czas choroby nie pobiera.

Praca wynosi 8 godzin dziennie, co 7-my dzień jest wolny. Płatny urlop od 3-ch do 12-tu dni, zależnie od ilości lat służby. Rodzina pracownika nie otrzymuje żadnych ulg przejazdowych.

Oprócz płac dziennych konduktorzy otrzymują premje od dochodu danego wozu i tak: przy dochodzie ponad 130—150 pezetów od wozu premja wynosi ½ pezeta, ponad 150—200 pezetów premja wynosi 2 pezety.

Powracając jeszcze do sieci tramwajowych i autobusowych dodać należy, że sieć tramwajowa w Barcelonie ma przed sobą bardzo korzystne widoki przyszłego rozwoju, miasto posiada bowiem znaczną ilość ogrodów, miejsc rozrywkowych, oraz kilka dworców, do których frekwencja jest jednolitą i dość silną.

M a d r y t posiada sieć tramwajową silnie rozwiniętą. Urządzenie techniczne wozów doskonałe, linij autobusowych w Madrycie istnieje zaledwie kilka.

Podobnie nic szczególnego nie przedstawiają tramwaje i autobusy w G e n e w i e i Z u r y c h u.

Genewa posiada 21 linij tramwajowych, na które składają się linje wewnętrzne miejskie i pozamiejskie. Zależnie też od rodzaju linji kursują w Genewie wozy różnego typu i różnej pojemności.

Autobusów w Genewie niema zupełnie, istnieją tylko specjalne autobusy hotelowe i wycieczkowe uruchomiane w razie potrzeby dla wycieczek turystycznych w okolice górskie.

Frekwencja pasażerów w tramwajach w Genewie słaba, być może dlatego, że Genewa jest miastem, w którym rower, jako środek komunikacyjny jest ogromnie rozpowszechniony. Wystarczy przytoczyć, że w Genewie jest zarejestrowanych 30.000 rowerów. Robotnik, urzędnik, uczeń jeździ przeważnie na rowerze, a że przy tem jest tam wielka liczba dorożek samochodowych a nawierzchnie uliczne są znakomicie utrzymane, przeto rzecz jasna frekwencja tramwaju na tem cierpi. Taryfa tramwajowa w Genewie i Zurychu wynosi 20 cent. z prawem przesiadania.

Podobne warunki posiada też i Z u r y c h. W mieście tem uderza mile czysty i piękny wygląd wozów tramwajowych, wyposażonych w najnowsze urządzenia techniczne, zdążające do ułatwienia obsługi i podniesienia wygody jadącej publiczności.

W i e d e ń należy bezsprzecznie do miast, gdzie ruch tramwajowy jest rozwinięty nader silnie.

Wiedeńczycy oceniają i lubią tramwaj, jako środek szybkiej i taniej komunikacji. Tem też należy tłómaczyć, że Wiedeń zgoła nie myśli o usunięciu linij tramwajowych, przeciwnie rozszerza i ulepsza istniejące linje i buduje nowe w dzielnicach dalszych, które dotychczas pozbawione były tego środka komunikacyjnego.

Jeżeli w Wiedniu w ostatnich 2-ch lub 3-ch latach powstało kilka linij autobusowych, to stało się to jedynie dlatego, że ruch tramwajowy w tem mieście przekroczył już dawno sprawność na jaką był obliczony. W śródmieściu (I Bezirk), gdzie ulice są wązkie (jest to bowiem najstarsza część miasta i ruch kołowy silny) musiano zaprowadzić linje autobusowe, albowiem o linjach tramwajowych w danych warunkach nie mogło tam być mowy.

Statystyka przeprowadzona przez Dyrekcję Tramwaju wykazała, że 98% całego ruchu komunikacyjnego wiedeńskiego przypada na tramwaj. Przypuszczenie, że ruch tramwajowy po wojnie zacznie upadać, nie sprawdziło się i dzisiaj mimo wszystko na 1-go mieszkańca przypada 300 jazd rocznie.

Dla ilustracji warto przytocczć w tem miejscu cyfry w innych miastach polskich posiadających komunikację tramwajową. Na jednego mieszkańca wypada rocznie jazd w Warszawie 186, we Lwowie 156, w Poznaniu 120, w Łodzi 92, w Krakowie 87, w Toruniu 58, w Grudziądzu 53, w Bielsku 51, w Bydgoszczy 49.

Jako obraz silnego ruchu ulicznego wystarczy przytoczyć, że w Wiedniu kursuje w dzień roboczy około 3.000 wozów tramwajowych. Pozatem Wiedeń liczy przeszło 5.000 automobili prywatnych i publicznych, blisko 4.000 motocykli, oraz około 8.000 pojazdów konnych.

Dowodem, że ruch tramwajowy wiedeński osiągnął już punkt kulminacyjny swej dzielności, niech będzie fakt, że istnieją w Wiedniu pewne linje tramwajowe (obok Parlamentu), przez które w jednej godzinie przebiega 260 pociągów przy ogólnej liczbie 600 wozów i przy interwale czasowym wozów wynoszącym 26 sekund.

Podobnie na skrzyżowaniu pod operą skonstatowano przebieg w jednej godzinie 220 pociągów (550 wozów) przy interwale czasowym wozów wynoszącym 28 sekund.

Cyfry te dają niezbity dowód silnego przeciążenia ruchu tramwajowego, na czem cierpieć musi bezwarunkowo szybkość przebiegu wozów i bezpieczeństwo ruchu.

Wskutek spadku frekwencji przejezdnych w porównaniu z czasami przedwojennymi, frekwencja pasażerów tramwajowych w Wiedniu straciła nieco na swej gładkości, natomiast w djagramie występują wskutek tego wypuklenia i wklęśnięcia charakteryzujące silny przyrost frekwencji w pewnych godzinach dnia.

Najsilniejszą frekwencję ma Wiedeń między godziną 7 a 8 rano (około 160.000 osób). Pozatem silniejszy przyrost frekwencji widać między godziną 13-tą a 15-tą, oraz między godziną 18-tą a 19-tą. Godziny wieczorne wykazują pewien spadek frekwencji w porównaniu z czasami przedwojennymi.

Czas ruchu tramwajów: od godziny 5-tej rano do północy, chociaż kilka linij, dojeżdżających do dworców kolejowych kursuje jeszcze do godziny 2-giej w nocy. Pozatem w porze nocnej autobusy zastępują tramwaje, kilka bowiem linij autobusowych, łączących przedmieścia z odległemi dzielnicami, kursuje od północy do godziny 3-ciej rano.

Najsłabszą frekwencję wykazuje miesiąc luty i sierpień, najsilniejszą maj i październik. Wahania in plus lub minus nie przenoszą 15%.

Liczba przewiezionych osób wynosi rocznie około 560 miljonów. Tak silną frekwencję zawdzięcza Wiedeń doskonale założonej i rozwiniętej sieci, której kończyny dobiegają do wszystkich miejsc, do których spodziewany bywa masowy napływ ludności w pewnych porach dnia lub roku.

Jeżeli weźmiemy np. pod uwagę fakt, że cmentarz główny oddalony jest od śródmieścia o 8 km, to nie zdziwi nas cyfra przeszło 300.000 pasażerów przewiezionych w dzień Zaduszny. Dla obsługi tej frekwencji kursuje w tym dniu 180 wozów tramwajowych, które przejeżdzają w interwale czasowym 20 sekund i przewożą około 30.000 osób na godzinę.

Cena biletów tramwajowych jednostajna wynosi 28 groszy z prawem przesiadania.

Sieć tramwajowa wiedeńska wynosi przeszło 300 km podwójnego toru i obejmuje 75 linji. W tej ilości 43 linje położone są radjalnie, 20 linij jest okrężnych a pozostałe 12 są linjami średnicowemi, które służą do najkrótszego połączenia dwóch przeciwległych i dalekich dzielnic.

Pierwsza i druga kategorja oznaczona jest cyframi, trzecia kategorja literami. Cała sieć posiada przeszło 1.400 przystanków o odległości przeciętnej 380 m.

Silnie zgęszczony ruch zmusił Dyrekcję do urządzenia w niektórych punktach przystanków podwójnych o odległości 20 m. Maksymalna chyżość przebiegu wozów wynosi na własnym torze 30 km na godzinę, na ulicy 26 km na godzinę; średnia chyżość wynosi 12·75 km na godzinę. Ilość przebieżonych wozokm wynosi rocznie około 130 miljonów wozokm obliczeniowych, z czego 50% przypada na wozy przyczepne.

Z cyfr powyższych wnosić należy, że w Wiedniu kursują często pociągi składające się z jednego wozu motorowego i dwóch przyczepek.

Ciekawy jest w Wiedniu uproszczony sposób inkasowania pieniędzy przez kasę dyrekcji od konduktorów. Każdy konduktor zakupuje w kasie bloczki z własnych funduszów i zgoła żadnego obliczenia z nim się nie przeprowadza.

W roku 1925 Dyrekcja Tramwaju objęła dzierżawę Okrężnej Kolei miejskiej (Stadtbahn) dotychczas parowej i zelektryfikowała ją. Kolej ta wskutek spadku frekwencji spowodowanego przewrotem wojennym straciła swoją rację bytu, jako kolej wyłącznie okrężna i musiała w roku 1918 ruch zastanowić.

Dyrekcja Tramwaju połączyła tę kolej z siecią tramwaju miejskiego i przeprowadziła jej elektryfikację używając do tego celu prądu stałego o napięciu 750 Volt. Obecnie kolej ta kursuje normalnie przez połączenie jej w kilku miejscach z siecią tramwajową.

Wszystkie te jednak, jak i inne wysiłki Dyrekcji Tramwaju, zdążające do odciążenia wozów, nie mogą dać dodatniego rezultatu, albowiem tramwaj wiedeński przekroczył już dawno swoją możliwą sprawność i zgęszczenie ruchu tramwajowego doszło do punktu kulminacyjnego. Dlatego też zarząd miasta myśli coraz intenzywniej o budowie kolei podziemnej, a w śródmieściu stara się zaradzić złemu przez wprowadzenie linij autobusowych. O linjach tych jednak dzisiaj jeszcze nic definitywnie powiedzieć nie można, cała rzecz bowiem jest dopiero w okresie studjów.

Autobusy dzisiejsze obejmują jedynie samo śródmieście (I. Bezirk) i przebiegają linję o długości pojedynczych linij około 1.800 m. Linij takich jest narazie 5, nie licząc linij nocnych, o których mowa będzie poniżej.

Jako właściwy typ wybrano »E i n m a n n W a g e n«, gdzie szofer spełnia równocześnie funkcję konduktora. Typ ten, jakkolwiek w zasadzie szkodliwy i powodujący z jednej strony obniżenie szybkości ruchu, a z drugiej obawę niebezpieczeństwa i wypadków, został przez Dyrekcję chwilowo zaakceptowany. Dotychczasowe bowiem linje autobusowe są tak dobrane, że pasażerowie jadą od początku do końca sekcji, a zabieranie pasażerów po drodze zdarza się rzadko. Aby jednak szoferowi nie zabierać zbytnio czasu ze sprzedażą biletów, urządzone są na końcowych punktach linij kioski, gdzie funkcjonarjusze sprzedają bilety jazdy. Taryfa wynosi za sekcję 10 groszy, przy długości sekcij

około 900—1000 m. Ponadto istnieją w Wiedniu bilety kombinowane, dające prawo do przesiadania z tramwaju na autobus za dopłatą 7 groszy. Szofer ma tylko dwie kategorje biletów do sprzedaży t. j. bilety jedno- i dwusekcyjne. Bloczki biletowe przymocowane są do kierownicy autobusu, przez co ułatwia się szoferowi sprzedaż biletów. Zniżek żadnych niema. Ruch autobusowy trwa w dnie powszednie od godziny $7^{\cdot 30}$ do $19^{\cdot 30}$. W niedzielę autobusy nie kursują.

Oprócz wspomnianych istnieją jeszcze w Wiedniu nocne linje autobusowe, które rozpoczynają swoją pracę po zastanowieniu ruchu tramwajowego t. j. od północy do godziny 3-ciej rano. Ruch nocny odbywa się na kilku linjach, prowadzących od śródmieścia do dalszych dzielnic miasta. Taryfa wynosi za jedną sekcję długości około $2^1/_2$ km 50 gr.

Największą frekwencję autobusową wykazują djagramy wiedeńskie w godzinach między 7—9, między 12—14 i między 17—19. W pierwszych miesiącach po wprowadzeniu linij autobusowych frekwencja była nader słaba i to przez długi szereg tygodni. Ludność wiedeńska niedowierzała autobusom. Później powoli warunki poprawiły się i dzisiaj frekwencja autobusowa jest normalna, nawet zupełnie dobra, jednakowoż mimo to przy obecnej taryfie autobusy czystego dochodu nie wykazują, wydatki narazie równają się dochodom, a jeżeli są jakieś niedobory, to dyrekcja chętnie pokrywa tę różnicę ze stosunkowo dosyć wysokich dochodów tramwajowych, aby tylko odciążyć ruch tramwajowy. W r. 1925 przebiegały autobusy dziennie średnio 3.000 wozokm i przewoziły około 40.000 osób, co wykazuje średnią frekwencję 11 pasażerów na wozokm.

Wiedeń posiada swój własny typ karoserji wykonany w dawnym arsenale. Jest to karoserja drewniana, usztywniona słupkami stalowymi o długości pudła około 6 m (5.895 mm), szerokość 2.100 mm, wysokość 2.080 mm oraz o ciężarze 1.600 kg. Karoserja posiada 22 miejsc siedzących i 16 miejsc stojących. Wejście jedno obok szofera, za którym też są miejsca stojące. Drugie wejście od tyłu i zawsze zamknięte, otwierane być może tylko w razie wypadku (Notausgang).

Podwozie używane bywa 4-tonowe typu W. III. G. marki »A. Frossbüssing«, Wiedeń. Odstęp osi wynosi 4.400 mm, rozstaw kół 1.560 mm, motor 4-ro cylindrowy o sile 38 K. M. przy 1.000 obrotów na minutę. Ciężar podwozia 3.600 kg. Uzbrojenie kół pełne. (Luftkammer-Bereifung marki Reithoffer).

Fabryka Büssinga urządzona jest doskonale według najnowszych wymogów techniki automobilowej. Wyrabia jedynie podwozia ciężarowe i autobusowe i w tem się specjalizuje. Dyrekcja Tramwaju z dostarczonych autobusów jest w zupełności zadowolona i jako dowód podała mi, że podwozia tego fabrykatu są w ruchu już od lat 2-ch, dotychczas bez żadnego poważnego uszkodzenia i bez żadnych większych naprawek.

Praga do niedawna miasto prowincjonalne, po wojnie stała się miastem stołecznem i dlatego rozbudowuje się i rozszerza w nader szybkiem tempie. Oczywiście, że z rozrostem miasta postępuje także ogromnie szybka rozbudowa sieci tramwajowej. Fundusze na rozbudowę łoży miasto, bo rzecz naturalna, dotychczasowa niewielka sieć tramwajowa nie mogłaby nigdy z własnych funduszów ponieść tak wielkich kosztów inwestycyjnych, jakie rozbudowa sieci za sobą pociąga.

Przy tej rozbudowie uderza charakterystyczny szczegół nie tyle techniczny, ile ekonomiczny.

W Pradze, mimo że Czechosłowacja ma liczne fabryki samochodów, że miasto posiada doskonałe nawierzchnie drogowe, powstają z roku na rok coraz to nowe linje tramwajowe. Miasto wybudowało obecnie olbrzymią remizę żelazno-betonową o pojemności kilkuset wozów, zakupuje licznie wozy tramwajowe, frekwencja bowiem tramwajowa z dniem każdym przybiera tam na sile. Tem też tłumaczy się fakt, że w Pradze istnieje obecnie 25 linij tramwajowych, po których kursuje około 300 wozów. Budowa następnych linij objęta jest programem najbliższych lat.

Taryfa wcale nie jest tania, bo wynosi K. 1·20 za przejazd.

Linij autobusowych istnieje w Pradze dotychczas zaledwie 5, i używane one są jako połączenia końcowych sieci tramwajowych z dalekiemi przedmieściami. Linje te służą tedy, jako środek komunikacyjny tymczasowy mający zaspakajać potrzeby mieszkańców z dalszych dzielnic miasta, zanim plan rozbudowy sieci tramwajowej nie zostanie zrealizowany i w tych dzielnicach.

Oprócz tego linje te służą dla wypróbowania frekwencji przyszłych linji tramwajowych. Niezależnie od tego, istnieje w Czechach cały szereg linij autobusowych łączących między sobą mniejsze miasta, jako linje zamiejskie dla ruchu zwyczajnej komunikacji, oraz dla turystyki.

Przedstawiwszy powyżej warunki i rozwój sieci tramwajowych i autobusowych w kilku większych miastach, nie od rzeczy będzie zająć się na chwilę porównaniem obu tych rodzajów komunikacji masowych i to tak pod względem samej techniki komunikacyjnej, jakoteż i pod względem ekonomiki gospodarki miejskiej.

Kwestja oddania pierwszeństwa ruchowi autobusowemu przed ruchem tramwajowym czy odwrotnie była już niejednokrotnie publicznie rozpatrywaną. przyczem z naciskiem zaznaczyć należy, że opinja publiczna, która chętnie widzi wprowadzenie każdej nowości, ocenia tę rzecz powierzchownie, kierując się raczej pewnym sentymentem dla automobilizmu, aniżeli przedmiotowym rozbiorem zagadnienia. Właściwy sąd o sprawie wyrobić sobie można jedynie po dokładnem zbadaniu omawianego problemu, i kierując się tylko względami rzeczowymi.

Rozpatrując problem zastąpienia linij tramwajowych linjami autobusowemi, trzeba rozpatrzeć go pod kątem widzenia:

1. Techniki komunikacyjnej.
2. Ekonomiki gospodarczej.

Obie te strony są ściśle z sobą złączone i jednej od drugiej rozdzielić nie można.

Z pierwszego punktu widzenia podkreślić należy następujące dodatnie strony linij autobusowych.

1. Możliwość natychmiastowej zmiany kierunku linji w razie potrzeby, a tym samym szybkie dostosowanie się do ewentualnych przerw i chwilowych potrzeb ruchu ulicznego.

2. Możliwość zatrzymywania się na przystankach tuż przy krawężnikach chodników, przez co autobus nie przeszkadza i nie tamuje chwilowo ruchu innych pojazdów ulicznych.

Ujemną natomiast stroną ruchu autobusów jest:

1. Zależność jego od stanu dróg, przez co w razie nierówności nawierzchni ulicznych występują bardzo niemiłe wstrząśnienia wozów, które pasażerowie nie zawsze mogą znieść oraz szybkość zużycia wozów.

2. Wskutek małej pojemności wozów, autobusy nie nadają się, jako środek do masowego przewozu osób, autobus nie może bowiem zabierać wozu przyczepnego, co ma duże znaczenie w godzinach, czy dniach silnie zwiększonej frekwencji.

Gerhard Dahl, dyrektor Towarzystwa Transportowego w Nowym Jorku eksploatującego linje uliczne, wygłosił niedawno odczyt na temat: „Autobusy czy Tramwaje".

W odczycie tym podaje on bardzo ciekawe cyfry i daty i twierdzi, że gdyby ulice w Londynie, gdzie ruch autobusowy jest rozwinięty ogromnie silnie, prawie na równi z tramwajowym, chciano zmonopolizować dla ruchu autobusowego, to musianoby chyba poszerzyć ulice miasta. Jeżeli bowiem tramwaje dla przewożenia 55% ogólnego ruchu ulicznego potrzebują 3000 wagonów dziennie, to autobusy dla obsłużenia 45% pozostałych potrzebują 6000 wozów. Gdyby więc tramwaje skasowano na rzecz autobusów, musiałoby kursować dziennie 12.000 autobusów, co ze względu na kompletne zatamowanie ruchu ulicznego byłoby niewykonalnem.

Przyjąć można przeciętnie, że 3 wozy tramwajowe pomieścić mogą tylu pasażerów, co 5 autobusów. Dlatego też Nowy Jork, który nie liczy się tyle ze względami ekonomicznymi i idzie chętnie za myślą wprowadzenia nowej techniki komunikacyjnej, nie mógł odważyć się na zmianę istniejących w Nowym Jorku linij tramwajowych, na autobusy.

Nowy Jork bowiem nawet niema na tyle miejsca na ulicach, aby oprócz już kursujących autobusów pomieścić zamiast 3380 kursujących obecnie wozów tramwajowych, 5812 wozów autobusowych.

Obliczenie wykazało, że skoro na jednego pasażera wraz z wozem tramwajowym przypada powierzchni 0·25 m^2 to w autobusie cyfra ta podnosi się do 0·45 m^2.

Dyrektor Dahl kończy swój artykuł zdaniem, że tramwaje były, są i będą najlepszym środkiem komunikacji masowej w wielkich miastach.

Autobusom pozostają jako pole działania ulice, w których niema gęstego ruchu kołowego, oraz jako uzupełnienie linij tramwajowych, w celu połączenia dalekich przedmieść ze śródmieściem, przy mniejszej frekwencji wozów.

Całkowite usunięcie tramwaju na rzecz autobusów wcale nie ułatwiałoby, lecz przeciwnie utrudniałoby ruch wielkomiejski, bo jakkolwiek tramwaje zabierają dzisiaj w wielkich miastach angielskich i amerykańskich około 70% całego ruchu ulicznego, to jednak zajmują one sobą zaledwie 10% powierzchni tych ulic, w których kursują.

Nieda się zaprzeczyć, że urządzenie linij autobusowych pociąga za sobą mniejsze koszta inwestycyjne, jak urządzenie linji tramwajowych. Jeżeli jednak weźmiemy pod uwagę, że wprowadzenie linji autobusowych wymaga dużych i drogich rekonstrukcji nawierzchni ulicznych, jeżeli dalej zważymy, że koszta ruchu autobusowego są przeszło 2 razy większe, aniżeli ruchu tramwajowego, to oszczędność kapitału inwestycyjnego staje się bardzo względną.

Zresztą oszczędność tę gdyby nawet istniała, w krótkim czasie pochłonąć muszą częste i drogie naprawy i remonty, których wskutek skomplikowanej budowy motoru i podwozia nieda się uniknąć.

Wysokie koszta ruchu autobusowego powoduje też zwiększone zapotrzebowanie siły pociągowej przy autobusach, oraz wysokie koszta rewizji i remontów.

Obliczenia wykazały, że skoro wóz tramwajowy potrzebuje dla poruszania 10 kg siły na 1-ną tonę i kilometr, to autobus potrzebuje tej siły na dobrej drodze asfaltowej 20 kg, na ulicach szosowanych 25 kg. Na drogach złych podnosi się ta cyfra nawet do 45 kg, na tonę i km.

W Berlinie obliczono koszty siły pociągowej wozów tramwajowych na 5·8 fenigów na tonę i kilometr, podczas, gdy przy wozach autobusowych koszty te wynosiły 14 fenigów. Oczywiście, że powodem większych kosztów siły jest ta okoliczność, że każdy autobus jest sam dla siebie źródłem energji, podczas, gdy wszystkie wozy tramwajowe pobierają energję z jednego źródła wyrabianą masowo, a więc znacznie tańszą. Jasnem też jest, że koszty smarów i gum przewyższają znacznie podobne koszty u wozów tramwajowych. Skutkiem tych zwiększonych kosztów ruchu, taryfa autobusowa musi być bez porównania wyższą, aniżeli taryfa tramwajowa, a jeżeli mimoto w pewnych miastach istnieje dzisiaj jednakowa taryfa, tak dla tramwajów, jak i autobusów, to jest to możliwem albo przy urządzeniu linji autobusowych bez porównania krótszych od linij tramwajowych, albo też przy wyrównywaniu niedoboru z dochodów linij tramwajowych, o ile jeden i ten sam Zarząd obydwiema sieciami administruje.

Skutkiem znacznie wyższej taryfy, autobusy nie mogą być środkiem lokomocji dostępnym dla szerokiej warstwy ludności, a w szczególności dla pracującej inteligencji i mas robotniczych. Żaden bowiem urzędnik, ani żaden robotnik nie może kilka razy dziennie płacić za jazdę na przestrzeni 3—5 km około 50 gr.

Jeszcze przed wojną ustalono na Kongresie Międzynarodowym Techników Komunikacyjnych w Paryżu, że koszta przewozu 1-nej osoby na przestrzeni 1 km wynoszą dla tramwaju 2 cent., dla autobusów 4 cent. Wynika z tego, że przy realnej kalkulacji taryfa dla autobusów musiałaby być przeciętnie 2 razy wyższa, aniżeli dla tramwajów, lub też autobusy musiałyby zająć jedynie linje krótsze, pozostawiając tramwajom linje dłuższe z sieci miejskich.

Konkludując powyższe wywody przyjąć należy, że autobusy nadają się do użycia:

1) na linjach pozamiejskich, wycieczkowych, gdzie liczniejsza frekwencja spodziewana jest tylko w pewnych porach roku lub w pewnych dniach;

2) jako uzupełnienie linij tramwajowych dla połączenia końcowych przystanków tramwaju z daleko położonemi przedmieściami;

3) jako prowizoryczne linje dla wypróbowania i ocenienia frekwencji przyszłej linji tramwajowej.

W Monachjum jeszcze przed wojną robiono próby zastępowania linji tramwajowych linjami autobusowemi. Próby wypadły niepomyślnie. Obliczenia wykazały, że dochody przy wspólnej taryfie wynosiły 38½ feniga, natomiast wydatki na 1 wozokm linij tramwajowych wynosiły 27 fenigów, a dla linij autobusowych 70 fenigów.

W Berlinie natomiast prasa oraz opinja publiczna domagają się zniesienia linij tramwajowych i zastąpienia ich linjami autobusowemi.

Zaproszony przez Magistrat berliński Dr. Giese, Profesor Politechniki Berlińskiej i świetny znawca spraw komunikacyjnych przystąpił do dokładnego zbadania tego problemu i rezultat swych badań podał do publicznej wiadomości w prasie codziennej, jakoteż i zawodowej. (Verkehrstechnik z roku 1926).

Prof. Giese doszedł do wniosku, że przewóz jednej osoby autobusem kosztuje 2 razy tyle co tramwajem. Zastosowując wynik ten do stosunków komunikacyjnych w Berlinie otrzymał następujący rezultat.

Tramwaje berlińskie przewożą rocznie okrągło 800 miljonów osób, które za jazdę płacą 107 miljonów marek. Gdyby ta sama ilość osób miała być przewieziona autobusami, musiałaby publiczność zapłacić dwa razy tyle czyli 214 miljonów marek, bo obowiązująca obecnie w tramwajach taryfa 15 fenigów, musiałaby przy zastosowaniu autobusów wynosić 30 fenigów.

„Nie myślę — powiada Prof. Giese, ażebyśmy sobie mogli obecnie pozwolić na luksus dwa razy wyższej jak obecnie taryfy, tylko dlatego, aby zamiast tramwajami jeździć autobusami i rocznie za to dopłacać 100 miljonów marek. Gdyby obok istniejących linij tramwajowych kursowały na tych samych linjach także autobusy i pobierały zamiast 15 fenigów, 30 fenigów od osoby, dając w zasadzie to samo, to obok zapełnionych wozów tramwajowych kursowałyby puste autobusy“.

W końcu zaznacza Prof. Giese, że każda nowa linja autobusowa, uwzględniając obecnie wysokie ceny gum, benzyny itp. przedstawia ze stanowiska gospodarki społecznej stratę, na którą sobie Berlin w żadnym wypadku pozwolić nie może, chyba takie bogate miasto, jak Londyn. Dlatego zdaniem Prof. Giese w najbliższych latach mowy o tem niema ażeby linje tramwajowe zastąpione zostały linjami autobusowemi, tembardziej, że linje tramwajowe istnieją i pracują obecnie o wiele taniej i sprawniej, niż autobusy. Z tych to względów Zarządy Gminne nie mogą wziąć na siebie odpowiedzialności za zniesienie linij tramwajowych i wprowadzanie w obecnych warunkach linij autobusowych.

Prof. Giese potrzebę linij autobusowych uznaje w następujących 4-ch wypadkach:

1) w ulicach, gdzie ułożenie torów tramwajowych jest niemożliwem;

2) gdzie linja autobusowa stanowi uzupełnienie linji tramwajowej;

3) jako linje dowozowe i w ruchu międzymiastowym;

4) w miastach większych po cenach podwyższonych dla ruchu całonocnego oraz dla perjodycznego przewozu, jak np. na place wyścigowe, place sportowe i do miejsc wycieczkowych.

Jak widzimy podane powyżej rozważania kryją się w zupełności ze zdaniem fachowców komunikacyjnych innych krajów.

W amerykańskiej statystyce komunikacyjnej ogłoszonej w fachowem piśmie „Electric Traction“, znajduje się obliczenie przeciętnych kosztów ruchu autobusowego. Obliczenie obejmuje oba półrocza roku 1925, i bierze za podstawę ruch 480 autobusów wykonującvch 12·8 miljona wozomil. angielskich (1 mila 1·6 km). Według tej statystyki wydatki ruchy autobusowego na 1 wozomilę wynosiły 22·52 centów amerykańskich, a dochody 18·36 centów na 1 wozomilę.

Cyfry te wykazują, że przedsiębiorstwa prowadzące ruch autobusowy pracują ze stratą nawet w miastach amerykańskich.

Ponieważ przedsiębiorstwa te prowadzą równocześnie ruch kolejami elektrycznemi, więc stratę pokrywają dochodami z ruchu tramwajów elektrycznych.

Taryfy w miastach amerykańskich wynosiły przeciętnie:

19%	przedsiębiorstw pobierało za	1 wozomilę	2—4	cent.	(18—36 gr.)
68%	„ „	„ 1 „	4—6	„	(36—54 gr.)
13%	„ „	„ 1 „	6—8	„	(54—72 gr.)

Są to ceny tak wysokie, że w Europie nawet marzyć o nich nie można, ponieważ za takie ceny nawet ludzie średnio zamożni jeździć by nie mogli.

Pogłoski rozpowszechniane w Europie, że w Ameryce koleje elektryczne zastępuje się linjami autobusowemi spowodowały Prezydenta Międzynarodowego Związku Przedsiębiorstw Tramwajowych i Koleji Dojazdowych do zasięgnięcia informacji u źródła. Związek otrzymał referat Inż. Waltera Jacksona z Nowego Jorku, z którego okazuje się, że pogłoski te rozpuścili rozmyślnie fabrykanci autobusów. Inż. Walter Jackson stwierdza, że niema w Ameryce żadnego powodu, ażeby w miejsce linji koleji elektrycznej wprowadzano linje autobusowe, któreby zresztą były zupełnie niedostateczną rekompensatą, w porównaniu z wydajnością ruchu koleji elektrycznych, przy przewozie osób i zmuszało w dodatku ludność do płacenia podwójnej taryfy.

W odosobnionych, a źle u nas zrozumiałych wypadkach, gdzie w Anglji i Ameryce w miejsce istniejących przed wojną linij tramwajowych wprowadzono po wojnie ruch autobusowy, chodziło zwykle o mniejsze miasta, w których frekwencja dla tramwaju była za mała.

W Nowym Jorku tramwaje elektryczne pobierają jednolitą taryfę 5 cent., upoważniającą do dwukrotnego przesiadania, co w tem olbrzymiem mieście oznacza przejazd 10, 12, 14, a nawet więcej mil angielskich (za 5 cent. amerykańskich). Natomiast linje autobusowe przeważnie krótkie 1—2 mil angielskich (1·6—3·2 km) mają taryfę wynoszącą również 5 cent., nieupoważniającą jednak do przesiadania. Dłuższe linje autobusowe pobierają wszystkie 10 cent. za kurs, albo pobierają taryfę strefową (sekcyjną) zależną od długości jaką pasażer zamierza przejechać.

W Polsce pierwszą większą próbę wprowadzenia linji autobusowych uczyniła Dyrekcja Tramwajów Miejskich w Warszawie, w r. 1921. Uruchomiono tedy kilka linji autobusowych dla połączenia z miastem odległych przedmieść Bródna i Marymontu.

Wynik za pierwszy rok mówi sam za siebie, dochód z ruchu autobusowego wynosił w roku 1921, 50·2 miljonów Marek polskich, wydatki wynosiły 134·4 miljony Marek polskich, czyli deficyt wynosił 84·2 miljonów Marek, który pokryto dochodem z tramwajów. Do tego smutnego wyniku przyczynił się w pewnej mierze niemożliwy stan bruków na przedmieściach Warszawy.

W latach następnych próbowano rozmaitych zmian, przenoszono linje autobusowe na krótsze przestrzenie, ale wyniki były zawsze niezadowalniające, aż w końcu Dyrekcja Tramwajów Warszawskich ruch autobusowy zupełnie wstrzymała.

W Poznaniu z końcem roku 1925, przystąpiono bardzo ostrożnie do uruchomienia 3-ch linij autobusowych.

Wprawdzie dotychczasowe wyniki cyfrowe wykazują, z tych 3-ch linij kwotę około Zł. 1.500 dochodu miesięcznie, dochód ten jednak jest problematyczny. Przy autobusach w Poznaniu przyjęto bowiem zbyt długą amortyzację kapitału zakładowego przy doskonałym zresztą stanie nawierzchni ulic poznańskich, a co najważniejsze przy ogromnie niskiej cenie robocizny, oraz płac szoferów i konduktorów. Jeżeli bowiem przyjmiemy, że taryfa autobusowa w Poznaniu jest wyższą od taryfy tramwajowej, a płace miesięczne szoferów i konduktorów wynoszą przeciętnie około 150—180 Złotych miesięcznie na osobę, to ten skromny dochód tymczasowy, jaki linje autobusowe wykazują nie rokuje stałości. Wątpliwem też jest, czy przy obecnej taryfie. Poznań zdoła na dłuższą metę utrzymać linje autobusowe bez deficytu, jakkolwiek linje te cieszą się wcale dobrą frekwencją.

Nie potrzeba nadmieniać, że wszystkie przyczyny, które w innych miastach były powodem deficytowego rezultatu ruchu linij autobusowych, w Krakowie są znacznie silniejsze i nie rokują nadziei dobrego prosperowania przedsiębiorstwa autobusowego, dlatego przy projektowaniu i postanowieniach linij autobusowych w naszem mieście należy stosować daleko posuniętą ostrożność.

SPRAWOZDANIE

ZARZĄDU WODOCIĄGU MIEJSKIEGO

za czas od 1 lipca 1924 do 30 czerwca 1926 roku.

W okresie sprawozdawczym, obejmującym 2 lata, wykonał Zarząd wodociągu miejskiego szereg inwestycyj i robót dla konserwacji istniejących urządzeń.

I. Zakłady wodociągowe w Bielanach.

W celu dalszego zwiększenia wydajności ujęcia wodociągów w Bielanach prowadzono roboty związane z rozbudową filtrów naturalnych. W szczególności przeprowadzono sprawę wykupna i zamiany gruntów, przełożono częściowo drogę Bielany - Piekary, prowadząc budowę dalszego jej odcinka. Otwarto i uruchomiono kamieniołom i wyposażono go w mechaniczne urządzenia do łamania i sortowania kamienia wraz z wyciągiem dla wózków. Następnie wykonano budowę dwóch nowych rowów rozprowadzających wodę do filtrów, powiększono istniejące baseny osadnika i czterech filtrów, wykonano trzy nowe filtry i rozpoczęto budowę czwartego, przeprowadzoną po koniec czerwca 1926 blisko w trzech czwartych. Równocześnie przeprowadzano odmulanie studzien i dwukrotnie co roku czyszczenie filtrów. Materjałem z wykopów wyrównywano teren, podsypując stożki studzienne i zużywając go częściowo na budowę drogi z kamieniołomu kamedulskiego do Wisły, oraz na budowę wału powodziowego wraz z rampą dojazdową do Zakładu. Wał ten wykończono na odcinku od kolejki na zachód aż do drogi do Piekar, zużywając również przy budowie jego stare hałdy popiołowe. Rowy rozprowadzające z filtrami, oraz poszczególne filtry ze sobą połączono rurociągiem. Na wykonanej części nowej drogi do Piekar zbudowano przepust betonowy, zaś we wale ochronnym tunel betonowy dla krzyżujących się z nim lewarów i podjazd betonowy dla kolejki wąskotorowej. Studnie wodociągowe nadbudowano do wysokości korony wału powodziowego. Wykonano projekt rozbudowy lewarów, przeprowadzając je na razie w tunelu pod wałem powodziowym i zakupując rurociągi na uskutecznienie całkowitej rozbudowy. W związku z powyższemi robotami wycięto na terenie filtrów około 25.000 sztuk dębów, rozbudowano kolejkę wąskotorową wzdłuż filtrów i przy kamieniołomie oraz dorywczo w miejscach budowy, przełożono rurociąg wody wiślanej łącząc go z rowem doprowadzającym wodę do osadnika i wykonano na nim betonową komorę zbiorczą, oraz szyby na kanale wód brudnych na skrzyżowaniu z wałem, zamieniając 110 mb. rowów na kanały betonowe. Stare ujęcie wody wiślanej zniesiono i wykonano nowe w kształcie komory betonowej umieszczonej w zatoce Wisły, zabezpieczającej rurociągi ssące przed zamarzaniem i niszczeniem przez lody. Komorę opatrzono kratką i siatką dla ochrony przed zanieczyszczeniem i wciąganiem narybku. Na rowie doprowadzającym wodę do osadnika wybudowano komorę rozdzielczą betonową z przewałem wody umożliwiającym pomiar jej ilości. Przeprowadzono z pomyślnym skutkiem pertraktacje z Ministerstwem robót publicznych w sprawie odstąpienia Gminie uzyskanych przez regulację Wisły zamulników w zamian za dostarczony dla robót regulacyjnych kamień. Wreszcie przeprowadzono bagrowanie Wisły, w celu pogłębienia jej, przy nowem ujęciu wody wiślanej dla ochrony tegoż przed zamulaniem i przy przystani dla ułatwienia dojazdu galarów. Teren filtrów częściowo ogrodzono.

Rozbudowa filtrów pociągnęła za sobą konieczność równoczesnego zwiększenia ilości wody pompowanej. Uzyskano to początkowo przez dostawienie czwartej i piątej pompy w prowizorycznej hali pomp, zaś następnie przez wybudowanie definitywnej hali pomp dla ujęcia wiślanego. Tworzy ją budynek żelazno-betonowy wykonany w kształcie statku ze względu na położenie w terenie zalewowym. Zakład ten wyposażony został w trzy pompy odśrodkowe pędzone bezpośrednio motorami elektrycznymi o łącznej wydajności około 35.000 m^3 na dobę, przewidując miejsce na dostawienie czwartej pompy o wydajności około 17.500 m^3 na 24 godzin. W budynku pomp mieszczą się ubikacje na transformator, na kotłownię do ogrzewania centralnego, na skład węgla i na magazyn podręczny. Prąd wysokiego napięcia doprowadzony został przy pomocy kabla odgałęzionego od ciągu głównego dochodzącego do centrali elektrycznej. Po przetransformowaniu otrzymują prąd poszczególne motory za pośrednictwem tablicy rozdzielczej wyposażonej w potrzebne aparaty. Budynek jest wodoszczelny ze względu na położenie w terenie zalewowym, posiada zatem odpowiednie drzwi i okna, oraz komunikację w czasie wylewów Wisły przez właz wychodzący ponad dach. Przed wejściem do budynku wykonano drewniony przedsionek. Po powodzi w r. 1925 przeprowadzono oczyszczenie wykopów i betonów będącej w budowie hali pomp wiślanych z naniesionego namułu, podobnie jak i całego terenu, oraz wykonano remont szkód poczynionych w robotach ziemnych.

W Zakładzie pomp wodociągowych zmontowano w kotłowni czwarty kocioł parowy z łańcuchowym rusztem ruchomym. Takie same ruszta zastosowano przy istniejących trzech kotłach. W związku z tem przebudowano przy tych kotłach całe omurowanie, wybrano głębsze fundamenta dla pomieszczenia kanałów popiołowych i żużlowych i przebudowano kanały dymowe ostatniego ciągu przed kominem. Po przebudowaniu kotła trzeciego wykonano na nim i na nowym kotle czwartym, a następnie na kotłach pierwszym i drugim nie przebudowanych próby cieplne dla uzyskania porównania warunków ruchu. W związku z temi próbami przeprowadzono cechowanie zbiorników zasilających. Urzeczywistniając projekt samoczynnego narzucania węgla na ruszta, nadbudowano kotłownię dla pomieszczenia nad nią zbiorników węglowych o pojemności 200 ton, zaś w kotłowni zainstalowano rury zesypowe opatrzone automatycznemi wagami i potrzebnemi zamknięciami doprowadzające węgiel ze zbiorników do lejów rusztowych. Do zbiorników dostaje się węgiel przy pomocy wyciągu elektrycznego pomieszczonego we wieży wyciągowej stojącej na podwórzu obok kotłowni i połączonej pomostem ze zbiornikami. Wyciąg ten o udźwigu dwóch ton, klatce dwupiętrowej obsługuje cztery poziomy, a mianowicie: kanały popiołowe, podwórze, mur oporowy i pomost do zbiorników. Wejście do wyciągu i zbiorników urządzono przy pomocy schodów żelaznych umieszczonych częściowo na zewnątrz kotłowni, częściowo zaś wewnątrz nadbudowy tejże. Dla obsługi kotłów, wag i rur zesypowych wykonano w kotłowni galeryjki, podesty i schody. Przerobiono rurociągi wody zasilającej i zmontowano dla jej pomiaru dwa wodomierze tłokowe. Wszystkie rurociągi parowe świeżo izolowano. Dla czyszczenia rurek kotłowych zakupiono elektryczny przyrząd ułatwiający to czyszczenie i skracający czas do tego potrzebny.

W hali maszyn parowych wymieniono pękniętą płytę wentylową na drugim agregacie, oraz cylindry pompowe na trzecim agregacie, zastępując stare, wadliwej konstrukcji i wskutek tego popękane — na nowe bardziej trwałe o konstrukcji racjonalniejszej, wraz z nowemi płytami wentylowemi. Rozebrano pompy rezerwowe dla wody wiślanej, sprzężone z pierwszym i trzecim agregatem — od początku nigdy nie używane — w celu użycia ich do wodociągu ze zbiornika zwierzynieckiego do koszar pod Kopcem Kościuszki. Zakupiono nową pompę powietrzną dla kondenzatora trzeciego agregatu w miejsce zużytej starej. Wymiana nastąpi po zakupieniu i zmontowaniu nowej pompy wodociągowej jako rezerwy trzech istniejących, będących stale w ruchu, nie posiadających obecnie żadnej rezerwy.

Rurociągi powietrzne świeżo izolowano.

W hali pomp elektrycznych ustawiono jako rezerwę jedną z pomp centryfugalnych z wodociągu rezerwowego, oraz wykonano izolację rurociągu wody wiślanej biegnącego przez tę halę. Wykonano przeróbkę świetlni i zwiększono spadek dachu dla ułatwienia odpływu wód opadowych.

W centrali elektrycznej przeprowadzono remont generatora z wymianą wału głównego, w związku zaś z rozbudową sieci kabli wysokiego napięcia przygotowano cele betonowe na rozbudowę transformatorów i urządzenie wyłączników na kablach z Krakowa i do hali pomp wiślanych, celem uniezależnienia ruchu od elektrowni miejskiej.

Cały budynek zakładowy po okresie wojennym gruntownie odrestaurowano i odmalowano, zaś kotłownię ponownie, po ukończeniu przeróbki umurowań i kotłów.

Na dachu nadbudowy kotłowni zmontowano syrenę elektryczną.

Na podwórzu zakładu przerobiono kanały dla odpływu wód brudnych, wykonano na jednym z nich odoliwiacz w celu zabezpieczenia Wisły przed zanieczyszczaniem smarami, rozbudowano tory w składzie węgla, zremontowano wagę pomostową i wybudowano dla niej pomieszczenie z zadaszeniem nad ważonymi wózkami.

Pod projektowane rozszerzenie kotłowni przygotowano miejsce wybierając około 2.000 m^3 skały i wykonano równocześnie dojazd z dawnego muru oporowego do trzeciego poziomu wyciągu węglowego.

Dla robót w skale zakupiono instalację pneumatyczną składającą się z kompresora, motoru elektrycznego, zbiornika, przewodów i młotków. Dla przyszłych robót betonowych zainstalowano betoniarkę dla popędu motorem elektrycznym, doprowadzono do niej prąd przy pomocy kabla i wykonano pomieszczenie z pustaków betonowych.

Dla ułatwienia i przyspieszenia wyładowania i dowozu węgla na podwórze, podjęto odpowiednie roboty na przystani i rozbudowano urządzenia przeładunkowe i przewozowe. Mianowicie dawną przystań o jednym poziomie przebudowano w ten sposób, że uzyskano kilka poziomów począwszy od 201 m. n. p. m. przez obniżenie kaptura o 1 m. Wykonano nową serpentynę zjazdową i wymieniono szyny na profil silniejszy z powodu wprowadzenia ruchu motorowego. Zakupiono bowiem lokomotywkę ropną 12 HP.; oraz 36 wózków kolebkowych po $^3/_4$ m^3 pojemności. Wózki i lokomotywa były poza dostawą węgla używane do robót ziemnych przy filtrach i przy sypaniu wału, zaś sama lokomotywa i do popędu pomp budowlanych przy czyszczeniu filtrów i budowie nowego ujęcia wiślanego. Wyładowanie węgla przyspieszono i ułatwiono przez zakupno przeładownicy taśmowej o sprawności 20 ton na godzinę, pędzonej motorem elektrycznym. Doprowadzenie prądu wykonano przy pomocy kabla odgałęzionego z tablicy rozdzielczej hali pomp wiślanych.

Dalsze przyspieszenie wyładowania węgla uzyska się po uruchomieniu żurawia obrotowego o udźwigu 2-ch ton i wysięgu 10 m. Żuraw ten zmontowano z wyjątkiem części elektrycznej i przygotowano fundamenty i przyczółek dla mostu na którym ma stanąć.

Dla umieszczenia taboru kolejki wybudowano remizę o czterech torach równoległych.

Wodociąg do Kobierzyna.

Wykonano betonowe nadbudowy szybów tunelowych wraz z osadzeniem w nich drzwi i okien żelaznych.

Wodociąg do klasztoru OO. Kamedułów.

Przeprowadzono naprawę rurociągu tłocznego i zbiorników.

Rurociąg tłoczny.

Wykonano projekt ułożenia drugiego rurociągu tłocznego do zbiornika oraz wykonania robót z tem związanych, zakupiono częściowo materjały i przystą-

piono do pertraktacji o wykupno gruntów wzdłuż drogi Bielany-Kraków na ułożenie tegoż rurociągu. Pertraktacje te częściowo przeprowadzono.

II. Zakłady na Zwierzyńcu.

W komorze wypływowej zbiornika zwierzynieckiego wymieniono kozły do otwierania zasów na uruchomiane przez przeniesienie ślimakowe — dogodniejsze w użyciu i czulsze. Dla projektowanego wykonania drugiego rurociągu tłocznego i grawitacyjnego, wykonano projekt rozszerzenia komory dopływowej i rozbudowy rurociągów w obu komorach i zamówiono te rurociągi.

Na gruncie obok domu dozorcy zbiornika wybudowano jeden dom robotniczy mieszczący dwa pomieszkania każde o dwóch ubikacjach z przynależytościami.

Pod budowę drugiego rurociągu grawitacyjnego zakupiono część materjałów i przeprowadzono wykupno gruntów na ułożenie tegoż wzdłuż ul. Ks. Józefa.

W zakładzie pomp ukończono remont studzien spowodowany wymianą koszy zgryzionych przez rdzę. Uregulowano sprawę gruntów zajmowanych przez ten zakład, przeprowadzając kupno tychże od Konwentu PP. Norbertanek i układając się ze skarbem wojskowym co do ich oddania. Ponadto zakupiono pas gruntu przylegający od wschodu w celu udostępnienia miejsca położenia i ujścia do Wisły rurociągu spustowego ze zbiornika zwierzynieckiego. Wykonano ogrodzenie terenu od strony wschodniej i rozpoczęto wyrównywanie tegoż nad Wisłą w stronie zachodniej. Po powodzi w r. 1925 która w Zakładzie wyrządziła znaczne szkody, przeprowadzono gruntowny remont urządzeń zakładu wodociągowego.

III. Zakłady w Krakowie.

W pracowni centralnego dworca wodociągowego wykonywano oprócz bieżących naprawek także części potrzebne do robót inwestycyjnych jak: klapy popiołowe, nakrycia kanałów, ruszta do zbiorników węglowych, kraty do ujęcia wiślanego, obrotnice, rozjazdy, tory, okna, drzwi, wiązania dachowe, kafar, daszki blaszane, przewał, mostki na rowy rozprowadzające wodę do filtrów i t. d. W robocie znajduje się ponton żelazny i most pod żuraw obrotowy na przystań w Bielanach. Wprowadzono w życie projekt wyrobu części do wodomierzy. W tym celu rozszerzono pracownię wprowadzając dział wykonywania tych części i wyposażając go w odpowiednie obrabiarki jak: automat do osiek i śrub, frezerkę do kółek, dwie małe wiertarki, tokarnię zegarmistrzowską, przebijarkę ekscentryczną, wyciągarkę do drutów, polerkę, szlifierkę i aparat do zwijania sprężyn. Oprócz części zapasowych do naprawy wodomierzy wykonano już w tym dziale pięć nowych wodomierzy 80 mm, w robocie zaś są dalsze pięć 80 mm, dwie sztuki 100 mm i 250 sztuk 10 mm. Dla działu konserwacji sieci wykonywała pracownia naprawy zasów, obróbkę i montaż studzien i hydrantów, kompletne kurki i wentyle do połączeń, tabliczki i słupki orjentacyjne. Dla działu instalacji wykonywano niektóre części armatur metalowych. Dla Zakładów pomp wykonywano łożyska, tuleje, wałki, oraz kompletne wentyle pompowe. Oprócz tego odlewnia wykonywała surowe odlewy metalowe dla Elektrowni miejskiej i dla Budownictwa miejskiego. Dla ułatwienia obróbki ręcznej zainstalowano ręczną wiertarkę elektryczną, oraz urządzenie pneumatyczne składające się z kompresora, zbiornika i młotków do nitowania, uszczelniania i majzlowania. Równiecześnie używa się tej instalacji przy aparacie do malowania. W tartaku dla którego popędu zakupiono motor 50 HP. przygotowano materjał rżnięty dla robót inwestycyjnych, oraz dla wojska, stosownie do umowy w zamian za objęte po nich budynki na terenie Zakładu pomp na Zwierzyńcu.

W pracowni naprawy wodomierzy wykonywano dziennie napraw około 8 sztuk wodomierzy. W r. 1925 po powodzi, w czasie której sutereny budynku administracyjnego były zalane, przeprowadzono po niej remont tychże. Pozatem zremontowano dach budynku i odmalowano biura. W związku z dokonanym zakupnem automobilu osobowego i autobusu $1^1/_2$-tonowego, przerobiono garaż dla ich pomieszczenia. W budynku portjerówki wykonano ścianki działowe na strychu. Dla pomieszczenia rekwizytów rozpoczęto budowę dobudowy portjerówki. Wskutek zakupna automobili zmniejszono ilość zaprzęgów przez sprzedanie dwóch par koni. Automobil ciężarowy i doczepki wyposażono w obręcze gumowe dla ochrony bruków. Przeprowadzono remont wagi pomostowej i zainstalowano na dachu budynku administracyjnego syrenę elektryczną. Dla biur zakupiono jedną maszynę do powielania pisma oraz przyrząd do odkurzania.

W okresie sprawozdawczym rozbudowano sieć o 8.863·61 mb rurociągu, 67 hydrantów i 8 studzien publicznych. Pozatem wykonywano bieżące naprawy uszkodzeń rurociągów i połączenia domowe. Zremontowano oszalowanie rurociągów na moście dębnickim i na Wildze. Przerobiono jedną studnię gruntową na popęd kołowy.

Dział instalacyjny przeprowadzał naprawy prywatne i miejskie. Z robót nowych wykonano instalację na wieży Marjackiej.

Urządzenie wodociągowe w Skotnikach.

Oprócz bieżących napraw uszkodzeń rurociągów przeprowadzono remont wieży wodnej, oraz naprawę dachu tejże.

Inż. *Tadeusz Jaszczurowski* Dyr. Zarz. wodoc. m. — Inż. *Jerzy Tokarski.*

CZĘŚĆ URZĘDOWA.

OBWIESZCZENIA I ROZPORZĄDZENIA.

L. 11158/27 VIII. — Kraków, dnia 5 października 1927.

Uregulowanie wypieku i sprzedaży pieczywa białego.

ROZPORZĄDZENIE.

Celem uregulowania wypieku i sprzedaży pieczywa białego w mieście Krakowie, Magistrat na podstawie przepisów § 102 h. Statutu dla Gminy miasta Krakowa z dnia 6. X. 1901 Dz. ust. i rozp. Kraj. Nr. 108 zarządza co następuje:

§ 1.

Pieczywo białe, a mianowicie bułki zwykłe wodne, bułki na maśle i cukrze t. zw. warszawskie, wiedeńskie i t. p. oraz rożki, wyrabiane względnie sprzedawane w Krakowie winny odpowiadać normom podanym poniżej.

§ 2.

Forma pieczywa białego zależy od uznania wytwórcy. Odnośnie zaś do wagi pojedynczych sztuk bułek i rożków, przeznaczonych na sprzedaż w Krakowie, winny być one wyrabiane wyłącznie tylko w sztukach o wadze oznaczonej każdorazowo w obwieszczeniach Magistratu regulujących ceny pieczywa. Wypiek i sprzedaż w Krakowie bułek i rożków posiadających inną wagę jest zakazany. Wypiek sztuk pieczywa o wadze podwójnej jest dozwolony.

§ 3.

Do wypieku pieczywa białego należy używać wyłącznie mąki pszennej o przemiale każdorazowo oznaczonym w obwieszczeniach Magistratu, regulujących ceny pieczywa.

§ 4.

W sprawie uwidaczniania cen pieczywa białego należy ściśle przestrzegać obowiązującego w tej sprawie obwieszczenia Magistratu z dnia 10 lipca 1923 roku L. 4877/23/III-b., z tem, że w cenniku przy cenie bułek i rożków ma być również podana i waga pojedynczych sztuk.

§ 5.

Przemysłowcy i sprzedawcy niestosujący się do niniejszego rozporządzenia karani będą po myśli rozp. minister. z dnia 30 września 1857 r. Nr. 198 Dz. ust. p. w brzmieniu rozp. Rady min. z dnia 21 stycznia 1924 r. Dz. u. R. P. Nr. 9, poz. 89, grzywną do 200 zł. lub karą aresztu do dni 14, o ile czyn karygodny nie będzie zawierał znamion oszustwa w myśl powszechnej ustawy karnej, w którym to wypadku wdrożone zostanie postępowanie karno-sądowe.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

W sprawie wypieku i sprzedaży chleba obowiązuje nadal rozporz. Magistratu z dnia 17/VIII 1914 roku L. 47730/914/III-b.

Prezydent miasta:
Inż. *Karol Rolle* w. r.

L. 31095/27
V.

Kraków, dnia 8 października 1927.

Kadencja sądów przysięgłych.

OBWIESZCZENIE

Z dniem 1 stycznia 1928 r. rozpocznie się nowa kadencja sądów przysięgłych dla sądzenia zbrodni i występków, w art. VI ustawy z dnia 23 maja 1873 roku L. 119 Dz. u. p. wyszczególnionych.

Ułożoną w myśl ustawy z dnia 23 maja 1873 r. L. 121 Dz. u. p. listę pierwotną obywateli, mających pełnić obowiązki sędziów przysięgłych, można przeglądać od dnia 12 bm. tj. od środy codziennie od godziny 9-tej rano do 1-szej popołudniu t. j. do dnia 19 października br. włącznie w biurze Wydziału V Magistratu (oficyny I piętro drzwi Nr. 18).

Każdy komu na tem zależy, może wnieść w terminie wyżej zakreślonym ustnie albo pisemnie reklamację w celu uwolnienia od obowiązków sędziego przysięgłego, albo dodatkowego zapisania i gdyby mając przepisane kwalifikacje był pominięty, wreszcie w celu wykluczenia osób, które ustawa od sprawowania urzędu sędziego przysięgłego wyłącza.

Wniesione reklamacje zbada Komisja gminna, a jej uchwały doręczy Magistrat reklamującym we właściwym czasie i obwieści je pismem umieszczonem na tablicy urzędowej w gmachu Magistratu.

Reklamacje albo zażalenia wniesione po terminie tj. po 19 października br. pozostaną bez skutku.

Prezydent miasta:
Inż. *Karol Rolle* w. r.

L. 30450/27
II-a.

W sprawie zgłoszenia zmian lokatorów.

OBWIESZCZENIE.

Celem wymiaru 8% podatku od lokali na rok 1928, który dokonany będzie na podstawie list lokatorów złożonych do wymiaru tegoż podatku za rok 1927, Magistrat zarządza co następuje:

Właściciele realności lub ich zastępcy winni w terminie do dnia 31 października 1927 r. włącznie, a to w celu uzgodnienia rejestru biorczego podatku lokatorskiego z obecnym stanem faktycznym zgłosić w Magistracie wszelkie zmiany w stanie lokatorów, zaszłe od ostatniego złożenia list tj. od miesiąca listopada 1926 r. po czas ostatni, a w szczególności zgłosić lokatorów, którzy w powyższym czasie z odnośnych realności się wyprowadzili lub do nich się wprowadzili, podając w zgłoszeniu ulicę i liczbę orjentacyjną dotyczącej realności, imiona i nazwiska lokatorów, którzy się wyprowadzili, a co do lokatorów nowo-wprowadzonych, ilość ubikacyj składających mieszkanie względnie lokale tychże, oraz wysokość czynszu (względnie wartości czynszowej z czerwca 1914 roku).

Powyższe zgłoszenie należy uskutecznić pisemnie na półarkuszach białego papieru w Wydziale II Magistratu, pl. WW. Świętych L. 6, II piętro, w godzinach między 12—14.

Za zaniedbanie złożenia zgłoszenia zmian w przepisanym terminie, jak również za złożenie zeznań nieprawdziwych lub niezupełnych, winni ulegną karom w myśl § 6 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 grudnia 1926 roku, wydanego w celu wykonania ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali oraz art. 62, 63 i 67 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. Dz. u. Nr. 94, poz. 747.

Wszelkie późniejsze zmiany w stanie lokatorów lub zajmowanych lokali, właściciele realności względnie ich zastępcy mają zgłaszać pisemnie Magistratowi w dniach 3-ch po zaszłej zmianie.

Prezydent miasta:
Inż. *Karol Rolle* w. r.

Do LM. 31414/27
II a.

Kraków, dnia 15 października 1927.

STATUT

o podatku od publicznych zabaw i widowisk na rzecz Gminy miasta Krakowa

w brzmieniu uchwalonem przez Radę miasta w dniu 10 sierpnia 1927 r. i zatwierdzonem reskryptem Województwa w Krakowie z dnia 14 października 1927 r. L. SM. 9720/1 ex 1927.

§ 1.

Przedmiot podatku.

Podatkowi podlegają przedstawienia teatralne, koncerty, zabawy, bale i wszelkie przedstawienia, widowiska i produkcje, których celem jest dostarczenie publiczności rozrywki za opłatą pobieraną bądźto w formie biletów wstępu bądźto w innej formie.

§ 2.

Sposób poboru.

Podatek pobiera się w regule w procentach od ceny sprzedanych biletów wstępu, a w przypadkach, w których tego sposobu wymiaru nie można zastosować, wymierza się podatek w kwocie ryczałtowej.

§ 3.

Wysokość podatku.

I. Podatek w wymiarze procentowym wynosi:

a) 60% ceny biletów wstępu na przedstawienia w teatrach świetlnych, w teatrach rozmaitości, na przedstawienia kabaretowe i na walki zapaśnicze.

Powyższą stawkę obniża się: od przedstawień filmów treści historycznej na 50% — od przedstawień filmowych o wysokiej wartości artystycznej lub o treści społeczno-wychowawczej na 30% — a od przedstawień filmów ściśle naukowych na 10%;

b) 40% ceny biletów wstępu na przedstawienia cyrkowe;

c) 25% ceny biletów wstępu na bale, reduty, zabawy taneczne i rauty;

d) 20% ceny biletów wstępu na festyny, żywe dzienniki, kiermasze, menażerje, fotoplastikony, panoramy, przedstawienia marjonetkowe i wszelkie inne widowiska, zabawy, występy i produkcje nie objęte pod a, b, c, e, f, g.

Od festynów, kiermaszów i żywych dzienników urządzanych przez towarzystwa i instytucje humanitarne podatek wynosi 10% ceny biletów wstępu, o ile cały dochód z tych przedsięwzięć przeznaczony jest na cele humanitarne;

e) 15% przedstawienia operetkowe, wieczorki, poranki i wystawy wszelkiego rodzaju;

f) 10% ceny biletów wstępu na koncerty oraz na inne występy o wysokiej wartości artystycznej tudzież przedstawienia teatralne, nie objęte ustępem g) z wyjątkiem przedstawień operetkowych oraz na widowiska sportowe;

g) 5% ceny biletów wstępu na te przedstawienia teatralne, na których już ciąży 5%-owa opłata na rzecz emerytalnego funduszu artystów teatrów miejskich oraz na odczyty i wykłady o treści ściśle wychowawczo-oświatowej lub naukowej.

Przez cenę biletu wstępu rozumieć należy ogólną wysokość kwoty z wyjątkiem podatku.

II. Podatek o wymiarze ryczałtowym opłaca się:

1) w kwocie od 0·10 do 20 zł. dziennie;

a) od koncertów i jakichkolwiek innych widowisk i produkcji urządzanych przez kawiarnie, restauracje itp. przedsiębiorstwa bez pobierania osobnej opłaty;

b) od wszelkich widowisk i przedstawień urządzanych w rozumieniu § 1, za które pobiera się od publiczności opłatę w sposób wykluczający zastosowanie wymiaru procentowego;

c) od utrzymywanych w przedsiębiorstwach rozrywkowych dla rozrywki gości gramofonów, automatycznych fortepianów i wogóle od automatów muzycznych, wokalnych, automatów świetlnych itp. oraz od bilardów, domin itp.;

2) w kwocie od 0·40 do 50 zł. dziennie od utrzymywanych w przedsiębiorstwach rozrywkowych dla rozrywki gości kart do gry;

3) w kwocie od 4·10 do 25 zł. miesięcznie od każdego karuzelu i huśtawki przez czas prowadzenia przedsiębiorstwa.

Wysokość podatku od wymienionych wyżej pod II koncertów, widowisk i produkcji ustala w każdym poszczególnym przypadku Magistrat według stwierdzonej frekwencji gości.

§ 4.

Uwolnienie od podatku.

Nie podlegają podatkowi:

1) odczyty i wykłady mające na celu szerzenie oświaty, jeżeli je urządzają instytucje naukowe i oświatowe lub towarzyskie;

2) przedstawienia i inne wjdowiska lub produkcje urządzane w budynkach szkolnych przez uczniów publicznych zakładów naukowych;

3) zabawy i przedstawienia urządzane przez stowarzyszenia i instytucje służące wyłącznie celom towarzyskim, społecznym, oświatowym lub humanitarnym, jeśli

a) wstęp na nie dozwolony jest tylko członkom stowarzyszenia lub ich rodzinom i jeśli

b) odbywają się we własnych lokalach stowarzyszeń lub w lokąlach pokrewnych stowarzyszeń.

Rzeczone stowarzyszenia winny jednak uiścić podatek przypadający od wstępów osób nie będących ich członkami. W tych wypadkach może być pobrany podatek w kwocie ryczałtowej zamiast podatku obliczonego w procentach;

4) zawody i popisy urządzane przez towarzystwa sportowe i gimnastyczne, których użyteczność publiczną uzna Magistrat.

§ 5.

Zapłata podatku.

Osoby i przedsiębiorstwa, urządzające widowiska, produkcje i zabawy, które podlegają podatkowi, są obowiązane na żądanie Magistratu złożyć kaucję w wysokości przypuszczalnego wpływu podatkowego.

Zainkasowany przez przedsiębiorcę podatek winien być wpłacony do Kasy miejskiej w przeciągu następnego dnia po dniu zabawy.

Podatek wymierzany ryczałtowo (§ 3. II.) należy zapłacić w terminie wyznaczonym w nakazie płatniczym. Powyższe osoby i przedsiębiorstwa odpowiadają za należyte wniesienie podatku.

Nieuiszczony w terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych i odsetek za zwłokę według przepisów zawartych w ustawie z 31 lipca 1924 Dz. U. Nr. 73 poz 721.

§ 6.

Obowiązek zgłaszania.

Widowiska, zabawy i produkcje podlegające podatkowi, obliczonemu ryczałtowo należy niezwłocznie zgłaszać Magistratowi do wymiaru podatku przy wskazaniu miejsca i czasu ich odbywania.

§ 7.

Przepisy wykonawcze.

Przepisy wykonawcze do niniejszego statutu zawierać mające szczegółowe postanowienia co do sposobu uiszczenia podatku, wymiaru i poboru ryczałtu, craz kontroli wyda Magistrat.

§ 8.

Karanie przekroczeń.

Winni przekroczeń przeciw postanowieniom tego statutu, które nie podpadają pod postanowienia powszechnej ustawy karnej, będą karani według art. 62 i 63 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 Dz. U. Nr. 94 poz. 747 o ile ich czyny będą miały charakter wykroczeń z tych artykułów.

§ 9.

Odwołania.

Odwołania w sprawach wymiaru podatku winny być wnoszone w terminie i trybie przewidzianym w art. 48 ustawy z 11 sierpnia 1923 Dz. U. Nr. 94 poz. 747.

§ 10.

Postanowienia końcowe.

Niniejszy statut wchodzi w życie od dnia 1 stycznia 1924, z tym dniem traci moc obowiązującą ustawa z dnia 11 lipca 1914 Dz. U. Kr. Nr. 3 z roku 1915.

Prezydent miasta:
Inż. *Karol Rolle* w. r.

L. 33269/27 Kraków, dnia 4 października 1927.
V.

OBWIESZCZENIE.

Wykaz rzeczy znalezionych za miesiąc maj, czerwiec, lipiec, sierpień i wrzesień 1927 r.

Art. 160 — portfel z zapiskami na nazwisko Bocian Stanisław. Art. 178 — bat. Art. 179 — palto. Art. 180 — teczka skórkowa. Art. 182 — portfel z zapiskami na nazwisko Malik Witołd. Art. 183 — zegarek srebrny. Art. 184 — branzoletka. Art. 185 kapelusz męski. Art. 187 — 2 kluczyki. Art. 188 — 5 kluczy. Art. 192 — cholewki. Art. 193 — torba ręczna z różnemi przedmiotami. Art. 195 — książki p. t. »Miljon dolarów itp.«. Art. 197 — portmonetka. Art. 199 — laska. Art. 200 — obrączka. Art. 202 — 5 kluczy. Art. 204 — paczka gwoździ. Art. 205 — cwikier. Art. 206 — kłębek drutu. Art. 207 — pugilares z drobną kwotą pieniężną. Art. 209 — parasolka. Art. 210 — portmonetka. Art. 211 — książka pt. »Wybory rad gminnych«. Art. 212 — torebka damska z drobną kwotą pieniężną. Art. 213 — 2 klucze. Art. 218 — torebka damska. Art. 219 — papierośnica. Art. 221 — 3 książeczki o przepisach kolejowych. Art. 223 — szal. Art. 224 — kapelusz. Art. 225 — opona do automobili. Arł. 226 — pugilares. Art. 227 — pióro t. zw. »wieczne«. Art. 228 — laska. Art. 232 — 8 kluczy. Art. 233 — rękawiczki skórkowe. Art. 234 — torebka damska z drobną kwotą pieniężną. Art. 235 — pęk kluczy. Art. 236 — torebka damska. Art. 240 kapelusz. Art. 241 — 7 kluczy. Art. 244 — kiszka od samochodu. Art. 245 — 3 noże i 3 widelce. Art. 246 — świadectwo służbowe na nazwisko Gorzula Władysław. Art. 247 — książeczka wojskowa na nazwisko Gajda Józef. Art. 248 — tytonierka. Art. 249 — portmonetka z drobną kwotą pieniężną. Art. 250 — torebka dziecinna. Art. 251 — 5 kluczyków na łańcuszku. Art. 253 — teczka skórkowa. Art. 254 — kapelusz. Art. 255 — rękawiczki. Art. 256 — paczka kluczy. Art. 257 czapka akademicka. Art. 260 — lornetka. Art. 261 — teczka. Art. 262 — torebka damska. Art. 264 — pompka do roweru. Art. 265 — papierośnica skórkowa. Art. 266 — woreczek z częściami maszynowemi. Art. 267 — kapelusik dziecinny. Art. 268 — boa damskie. Art. 269 — 12 par sznurowadeł. Art. 270 — pugilares z drobną kwotą. Art. 271 — części do lampy naftowej. Art. 273 — torebka damska. Art. 274 — kapelusz męski. Art. 279 — sakiewka z drobną kwotą pieniężną. Art. 280 — pugilares z drobną kwotą pieniężną. Art. 285 — skóra na podeszwy. Art. 286 — 2 pugilaresy. Art. 287 — torebka damska. Art. 288 — parasolka. Art. 289 — okulary. Art. 290 — parasolka. Art. 291 — okulary. Art. 292 — pugilares skórkowy z drobną kwotą pieniężną. Art. 293 — kapelusz męski. Art. 295 — parasol damski. Art. 296 — książka pt. »Jep Bernadach«. Art. 297 — latarka. Art. 298 — torebka damska z drobną kwotą pieniężną. Art. 299 — teczka skórkowa.

Art. 300 — pakunek z bielizną damską i męską. Art. 301 — deski. Art. 313 — portmonetka z większą kwotą pieniężną. Art. 315 — 2 flaszeczki perfum. Art. 316 — koszulka dziecinna. Art. 317 — torebka ceratowa. Art. 318 — portmonetka skórkowa z większą kwotą pieniąźną. Art. 319 — parasolka. Art. 320 — obroża na psa. Art. 321 — 3 klucze na kółku. Art. 322 — 5 kluczy na kółku. Art. 330 — parasol damski Art. 331 — 3 klucze na kółku. Art. 332 — torebka damska. Art. 348 — pęk kluczy. Art. 349 — torebka damska. Art. 350 — kołnierzyki męskie. Art. 352 — kołnierzyki i manszety. Art. 353 — 3 klucze. Art. 376 — 7 kluczy.

Art. 377 — torebka damska czerwona. Art. 380 — futerał do okularów. Art. 381 — 2 fotografje i nowenna do Trójcy Przenajświętszej. Art. 382 — okulary. Art. 383 — zarzutka. Art. 384 — kapelusz. Art. 386 — sweter. Art. 387 — 2 m. płótna. Art. 388 — koszula. Art. 389 — walizka. Art. 390 — zegarek srebrny damski. Art. 391 — klucz. Art. 393 — okulary. Art. 395 — portfel. Art. 398 — 1/2 litra (miara). Art. 399 — pęk kluczy.

Art. 400 — 10 sztuk zabawek dziecinnych. Art. 402 — pugilares z drobną kwotą pieniężną. Art. 403 — torebka damska. Art. 404 — pugilares z drobną kwotą pieniężną. Art. 405 — czapka i trzewiki. Art. 413 — torebka czarna skórkowa. Art. 414 — rękawiczki. Art. 418 — parasol damski. Art. 420 — portfel z dokumentami na nazwisko Piotra Sieprawskiego. Art. 422 — 2 1/2 m. łańcucha. Art. 423 — czapka. Art. 425 — uprząż na konia. Art. 427 — medaljon. Art. 429 — parasol. Art. 430 — okno celulojdowe. Art. 434 — pęk kluczy. Art. 436 — nóż. Art. 437 — teczka skórkowa. Art. 438 — torebka damska z drobną kwotą pieniężną. Art. 441 — 8 kluczy. Art. 443 — walizka. Art. 444 — klucz. Art. 445 — portfel. Art. 446 — srebrna papierośnica. Art. 447 — 3 klucze. Art. 451 — 2 klucze. Art. 452 — bluzka. Art. 454 — łom i dłutko. Art. 455 — kilkanaście paczek znaczków pocztowych. Art. 456 — książka pt. »Ruina«. Art. 1107 — 17 złotych. Art. 1353 — 4 zł. Art. 2576 — 5 zł. Art. 3653 — 5 zł. Art. 4836 — 1·90 zł. Art. 5755 — 35 złotych. Art. 6048 — 5 złotych. Art. 6928 — 5 złotych. Art. 7056 — 40 złotych.

L. M. 16930/27-V — książeczka Kasy Chorych na nazwisko Urbański Eugeniusz. L. M. 25825/27-V — drabina. L. M. 28211/27-V — wózek kaszy. L. M. 29816/27-V słój z masłem.

Magistrat wzywa właścicieli powyższych przedmiotów, aby, o ile mogą dowieść swego prawa własności, zechcieli się zgłosić po odbiór tychże do biura Wydziału V Magistratu ofic. I piętro drzwi Nr. 16 w godzinach urzędowych między godz. 10—12 codziennie z wyjątkiem niedziel i świąt.

W razie przeciwnym przedmioty te wydane zostaną znalazcom i po upływie trzech lat przejdą na ich wyłączną własność lub też sprzedane będą w drodze licytacji w tym czasie, przedmioty zaś ulegające łatwo zniszczeniu jak n. p. części odzieży zostaną sprzedane w trzy miesiące po niniejszem ogłoszeniu.

Prezydent miasta:

Inż. *Karol Rolle* w. r.

L. 2398/27
B. a.

Wykaz

zmiany policzbowania domów po stronie lewej ul. Zamkowej w Dz. XI Dębniki w Krakowie.

L. sp.	L. porz.		Właściciel domu	Liczba			Uwaga
	Dawna	Nowa		kat. parc.	star. wyk. hipot.	now. wyk. hipot.	
	6	2	Narożnik ul. Rybackiej, parcela				
123		4	Maurycy Nass	10/4 145/1	73	146	
	10	6	parcela				
153	12	8	Jan Świątek	39/6 154	173	185	
184	14	10	Florentyna Miśko	155		240	
199	16	12	Kazimiera Sokołowska	185	173	262	
195	18	14	Włodzimierz Tarnawiecki	184	173	267	
90 113	20	14	Michalina Makomaska	113 114	79	135 136	
72	22	18	Wolf Finder	73	79	104	
71	24	20	Ostrasz Błażej, Janecka Stanisława, Matylda 2 im. Petronela, Wiktorja, Franciszka 2 im. Raźna z Janeckich Marja	74 55/14	79	103	
87	26	22	Jakób Matusiak	47 55/1 90	79	102	
			Mur nad Wisłą i narożnik ulicy Rybackiej				

Zestawiono w Budownictwie m. O. A. (Biuro policzbowania domów).

Prezydent miasta:
Inż. *Karol Rolle* w. r.

L. 3958/27
B. a.

Wykaz policzbowania domów w ulicy Smoleńsk (przedłużenie) w Dz. XII. Półwsie Zwierzynieckie w Krakowie.

Strona lewa.

L. s.	L. porz. dawna	L. porz. nowa	Właściciel domu	Liczba kat. parc.	Liczba star. wyk. hip.	Liczba now. wyk. hip.	Uwaga
			Dalszy ciąg ul. Smoleńsk Narożnik Aleji Zygmunta Krasińskiego				
		(28)	parcela				
		(30)	parcela				
			Narożnik ul. Syrokomli				
		(32)	parcela				
		(34)	parcela				
138	22	36	Głuszyński Wojciech i Anna	1816/6 1833/3	617	848	dom ten dotychczas był oznaczony l. p. 22 ul. Syrokomli
			Ulica zamknięta parkanem boiska klubu Sportowego „Cracovia“				

Strona prawa.

L. s.	L. porz. dawna	L. porz. nowa	Właściciel domu	Liczba kat. parc.	Liczba star. wyk. hip.	Liczba now. wyk. hip.	Uwaga
			Dalszy ciąg ul. Smoleńsk Narożnik Aleji Zygmunta Krasińskiego				
		(39)	parcela				
		(41)	parcela				
			Narożnik ul. Syrokomli				
		(43)	parcela				
		(45)	parcela				
		(47)	parcela				
			Ulica zamknięta parkanem boiska klubu Sportowego „Cracovia“				

Zestawiono w Budownictwie m. Oddział A. (Biuro policzbowania domów).

Prezydent miasta:

Inż. *Karol Rolle* w. r.

L. 3848/27
B. a.

Wykaz policzbowania domów w ulicy Reymonta w Dz. XIV. „Czarna Wieś“ w Krakowie.

Strona lewa.

L. s.	L. porz. dawna	L. porz. nowa	Właściciel domu	Liczba kat. parc.	Liczba star. wyk. hip.	Liczba now. wyk. hip.	Uwaga
			Narożnik Al. Mickiewicza				
		od 2 do 10	parcele niezabudowane				
			Park Dr. Jordana				
		(12)	parcela				
		(14)	parcela				
			Dawny Tor powyścigowy i parcele gruntowe				

Strona prawa.

L. s.	L. porz. dawna	L. porz. nowa	Właściciel domu	Liczba kat. parc.	Liczba star. wyk. hip.	Liczba now. wyk. hip.	Uwaga
			Narożnik Al. Mickiewicza				
	1	(3)	Patrz Al. Mickiewicza 30				gmach Akademji górniczej w budowie
		(5)	parcela				
		7	Pawilon hutniczy Akademji górniczej				
		(9)	parcele niezabudowane				
		od 11 do 23	parcele niezabudowane				
			Narożnik ul. Miechowskiej				
		od (25) do (33)	parcele niezabudowane				
7	27	35	Saniternik Dorota z Mikulskich	250 251	62	145	dom dawniej oznaczony przy ul. Miechowskiej l. p. 27
4	29	37	Mikulska z Rosołów Barbara, Jan, Aniela i Franciszek	254 253	61 118	97 98	
		39	parcela niezabudowana				
3	31-33	(41)-43	Rosół Marja, Józef, Kazimierz, Adam i Buczak Marja	257	148	102	dom dawniej oznaczony przy ul. Miechowskiej lp. 31, 33

Strona lewa.

L. s.	L. porz.		Właściciel domu	Liczba			Uwaga
	dawna	nowa		kat. parc.	star. wyk. hip.	now. wyk. hip.	

Strona prawa.

L. s.	L. porz.		Właściciel domu	Liczba			Uwaga
	dawna	nowa		kat. parc.	star. wyk. hip.	now. wyk. hip.	
	(35)	(45)	parcela niezabudowana				
	(37)	(47)	parcela niezabudowana				
9	39	49-51	Wójtowicz Ignacy, Rozalja i Czarnuchowska Tekla	276 277	92	106	dom dawniej oznaczony przy ul. Miechowskiej l. p. 39
5	41	53	Bieda Tomasz i Antoni	284 285		107	dom dawniej oznaczony przy ul. Miechowskiej l. p. 41
		(55)	parcela niezabudowana				
		(57)	parcela niezabudowana				
			pola orne				

Zestawiono w Budownictwie m. Oddział A. (Biuro policzbowania domów).

Prezydent miasta:

Inż. *Karol Rolle* w. r.

L. 3298/27
Ba.

Wykaz zmiany policzbowania domów w ulicy Bonarka w Dz. XXII. Podgórze w Krakowie.

Strona lewa.

L. s.	L. porz. Dawna	L. porz. Nowa	Właściciel domu	Liczba kat. parc.	Liczba star. wyk. hip.	Liczba now. wyk. hip.	Uwaga
			Narożnik ul. Rydlówka				
123	1	2	Broszkiewicz Marja Stopczańska Helena	1474	719	102	
	(3)	(4)	parcela				
490	5	6	Klinger Estera	1333	642	585	
424	7	8	Lener Adam Dr. Krieger Herman	1332	615	727	
628	9	10	Staroń Władysław i Edmund	1333/1	1119	708	
		(12)	parcela				
640	11	14	Tyrała Wojciech	1331/3 10	1112	707	
621	13	16	Wąsik Jan i Zofja	1331/4	1147	709	
649	15	18	Dunaj Wojciech	1331/6		710	
650	19	20	Dunaj Joanna	1331/9	1125	750	
599	21	22	Rochowski Piotr i Marja	1331/7	1129	706	
458	23	24	Zięba Marjanna, Michalina, Adam, Józef i Stefanja	1326	560	401	
		od 26 do 32	parcele				
			Narożnik ul. Łagiewnickiej				

Strona prawa.

L. s.	L. porz. Dawna	L. porz. Nowa	Właściciel domu	Liczba kat. parc.	Liczba star. wyk. hip.	Liczba now. wyk. hip.	Uwaga
			Narożnik ul. Rydlówka				
		1	parcela				
		3	parcela				
			Narożnik ul. Wadowickiej				
		od 5 do 11	parcele				
444	8	13	Augustyna, Kazimierz i Antonina	1348	547	533	
706	10	15	Dr. Emilewicz Józef	1347/2 1349		91	
596	12	17	Lewkowicz Józef	1350/2	1128	705	
644	14	19	Paleczek Engelbert i Bronisława	1350/1	1127	718	
		od 21 do 27	parcele				
			Narożnik ul. Łagiewnickiej				

Zestawiono w Budownictwie miejskiem oddz. A. (Biuro policzbowania domów).

Prezydent miasta:
Inż. *Karol Rolle* w. r.

L. 3115/27
B. a.

Wykaz zmiany policzbowania domów w ul. Robotniczej w Dz. XXII. Podgórze w Krakowie.

Strona lewa.

L. s.	L. porz. Dawna	L. porz. Nowa	Właściciel domu	Liczba kat. parc.	Liczba star. wyk. hip.	Liczba now. wyk. hip.	Uwaga
			Narożnik ul. Wielickiej				
34	1	2	Patrz ul. Wielicka 17				
394	3	4	Wojtas Piotr	885	552	363	
259	5	6	Opławska Walerja i Lorenz Kazimiera	586/1		627	
672	7	8	Merenda z Władygów Michalina	586/2 888	627	900	
	9	10	parcela				
			Narożnik nowo otwierającej się ulicy (ku ulicy Zamkniętej) dotychczas nie nazwanej				

Strona prawa.

L. s.	L. porz. Dawna	L. porz. Nowa	Właściciel domu	Liczba kat. parc.	Liczba star. wyk. hip.	Liczba now. wyk. hip.	Uwaga
			Narożnik ul. Wielickiej				
33	2	1	Patrz ul. Wielicka 15				
	4	3	parcela				
393	6	5	Lebiest Marja i Śliwa Stanisława	889	612	747	
348	8	7	Bilski Eugeniusz i Anna	888		802	
	10	9	parcela				
	12	11	parcela				
739		13	Patrz nowo otwierająca się ulica (bez nazwy) L. p. 2.	926/5	4	1010 Gmina m. Krakowa	
			Narożnik nowo otwierającej się ulicy (ku ul. Zamkniętej) dotychczas nie nazwanej				

328

Zestawiono w Budownictwie miejskiem oddział A. (Biuro policzbowania domów).

Prezydent miasta:

Inż. *Karol Rolle* w. r.

L. 4925/27
Ba.

Wykaz

konsensów budowlanych, wydanych w miesiącu październiku 1927 r.

Właściciel budujący	Rodzaj budowy	Miejsce budowy	Projektodawca	Liczba Mgtu
		Dz. I.		
Leopold Czapnicki	założ. dachu szklan. nad klatką schod. w podwórzu	Florjańska 8	J. Hausner	3672/27
Dr. Zygmunt Fendler	nadbud. III-piętr. i beton schodów w podwórzu	Jagiellońska 7 róg Szewskiej	Z. Prokesz	3191/27
Fundusz Kościoła P. M.	klozety spłuk. na part. I i II p.	Mikołajska 28	M. Stadnicki i Ślęzak	2797/27
		Dz. IV.		
Dr. Szymon Feldblum	przebud. wychodków na spłukiw. kloz.	Czarnowiejska 25	Wexner	2997/27
Piotr i Józefa Jurkiewicz	dom III-ch piętrowy	Szlak lwh. 92	P. Jurkiewicz	2054/27
Jan Błotnicki	przebud. wychodków na klozety spłukiw.	Czarnowiejska 1	J. Stobiecki	3150/27
Anna Ambrożewicz	nadb. II i III p. i wewn. przeróbki na I p. i part.	Studencka 17	J. Struszkiewicz	2621/27
Inż. Roman Weindling	III-ch piętr. oficyna	Biskupia 4	R. Weindling	1960/27
Hr. Marja Lubieńska	przebud. garażu samoch. i wyrównanie granic	Garncarska 1	W. Krzyżanowski	1834/27
Alojzy Żurak	pl. dod. wewn. spłukiw. wychodków	P. Michałowskiego 7	St. Kumala	2563/27
		Dz. V.		
Franciszek Chlipalski	przebud. wychod. i kanału domowego	św. Filipa 14	J. Stobiecki	2990/27
Franciszek Chlipalski	przebud. wychod. i kanału domowego	św. Filipa 18	J. Stobiecki	2987/27
		Dz. VI.		
Anna Rosenstein	pl. dod. wychodków na korytarzach i w part. od podwórza	Bosacka 11	J. Kaczmarczyk	4229/27
		Dz. X.		
Piotr Majta	dobud. drewutni, werandy i ubikacji poddasznej	Twardowskiego 97	E. Skawiński	2985/27
Stefanja Karwatowa	dom II-piętr. z poddaszem	Wierzbowa lk. 51/12, 52/12, 53/7, 55/8	J. Karwat	1749/27
Adam Zakrzowiecki	part. dom z poddaszem	Zielna lk. 207/2	L. Karolla	1966/27

Właściciel budujący	Rodzaj budowy	Miejsce budowy	Projektodawca	Liczba Mgtu
		Dz. XI.		
Władysław Müller	dom parter. z poddaszem	Tyniecka 5	J. Wilczyński	4045/27
Dawid Thorn i Löbl Schenker	pl. dod. II-piętrow. domu	Skwerowa 34	S. Feldman	2754/27
Lubin Piotrowski	dom II-piętrowy	Barska 32	R. Bandurski	2698/27
		Dz. XII.		
Roman Smulowicz	przebud. part. magazynu i piwnic	T. Kościuszki	J. Nieckarski	2159/27
Józef Kaczmarczyk	odnow. kons. szopa prowizoryczna	Syrokomli 3	J. Kaczmarczyk	449/27
Józef Kaczmarczyk	III-piętrowa budowa z suterenami	Syrokomli lk. 1949/5	J. Kaczmarczyk	1992/27
		Dz. XIII.		
Katarzyna Wiśniewska	przebud. stajni na mieszk.	Królowej Jadwigi 44	T. Gliński	2928/27
Katarzyna Wiśniewska	atelier malarskie z mieszk. w poddaszu	Królowej Jadwigi 44	T. Gliński	2116/27
Marja Czulakowa	nadbud. I-piętr.	Ks. Józefa 12	J. Wilczyński	2430/27
		Dz. XV.		
Józef i Helena Jelonkiewicz	mieszkanie na poddaszu	Kaz. Wielkiego 26	P. Kaczmarczyk	2838/27
Łukasz Łysiak	pl. dod. bud. part. składu z poddaszem i I. p. oficyna	Nowowiejska 11	L. Lisowski	959/27
Komitet budowy 2 domu czynsz. Zakł. Pensyjnego dla funkcjonarjuszy	dom IV. p.	Wybickiego, Sienkiewicza, Pomorska	Bud. m. A.	3048/27
Leopold Honkiszewski	mieszkanie na poddaszu i wewn. przeróbki na part.	Urzędnicza 6	Bartz i Szymański	2757/27
Dr. E. Rosenhauch	murow. ogrodzenie przy granicach sąsiadów	Szopena wh. 300	Z. Hausner	2688/27
J. i F. Rosołowie	part. murowane stajnie	Grottgera lk. 112/1	Z. Szufa	2182/27
		Dz. XVI.		
Kazimierz Ozimek	nadbudowa I-piętr. w oficynie i oparkanienie drogi polnej	J. Lea 153	T. Bujas	2435/27
Jan i Marja Buczak	parterowy dom ofic. zabud. gospodarcze i oparkanienie realności	Bronowicka 1	L. Lisowski	3504/27

Właściciel budujący	Rodzaj budowy	Miejsce budowy	Projektodawca	Liczba Mgtu
		Dz. XVII.		
Zarz. Miej. Kasy Chorych	lecznica	Prądnicka lk. 1410	E. Ronka	3906/27
Franciszek Czernek	pl. dod. bud. przyziem. w ofic. jako mieszk. stróża i adapt. bud. front.	Wrocławska 34	J. Kaczmarczyk	3522/27
Fma Iskra Karmański	dobud. prowizor. stajni	Lubelska 12	J. Burzyński	3888/27
Stanisław Kawalec	chlewy	Mazowiecka 46	Taborski	3490/27
Jan Hilfstein	pl. dod. izby na poddaszu	Mazowiecka 128	E. Oraczewski	2430/27
Zarz. Fmy „Herbewo“	prowizoryczne murowane ogrodzenie	p. pofort. 74 ul. Lubelska	J. Pokutyński	3429/27
		Dz. XVIII.		
Emil Silberbach	mieszk. mansardowe przebud. parteru	Wileńska 3	H. Lamensdorf	3163/27
		Dz. XIX.		
Piotr i Marja Chrząszcz	nadbud. I p. i ofic.	Hetmana Ziółkiewskiego 24	F. Zwoźniak	1122/27
Antonina Chojnacka	gnojownik	Grzegórzecka 27	F. Zwoźniak	2255/27
Kazimierz Wysowski	nadbud. II p.	Grzegórzecka 9	W. Warczewski	1891/27
Jan Korn	ofic. przyziemna i komórki	Hetmana Ziółkiewskiego 5	F. Zwoźniak	2387/27
		Dz. XX.		
Helena Czaplińska	domek przyziemny i drewutnia	Grzegórzecka 119	F. Zwoźniak	1485/27
		Dz. XXI.		
Izyd. Kurzer i A. Streissenberg	dom przyziemny	Gipsowa lk. p. gr. 1150/11	Izydor Kurzer	3503/27
Izyd. Kurzer i A. Streissenberg	dom parterowy	Gipsowa lk. p. gr. 1150/10	Izydor Kurzer	3762/27
		Dz. XXII.		
Jan i Katarzyna Piwowarczyk	dom przyziem. z suterenami i facjatką	p. gr. lk. 934/3 Al. pod Kopcem	J. Kryłowski	3388/27
Adam Lenert	ogrodzenie parcel	lk. 1164, 1168 Podskale 3	S. Mehl	3579/27

Właściciel budujący	Rodzaj budowy	Miejsce budowy	Projektodawca	Liczba Mgtu
Dz. XXII.				
Chaim Wertheimer i Sp.	pl. dod. na zmiany w bud. I p. ofic. i nadbud. I p. na magazynie	pl. Zgody 3	A. Dostal	3074/27
Chaim Gitla i Natta Wertheimer	nadbud. I p. lewej oficyny przyziemnej	pl. Zgody 3	A. Dostal	3219/27
Jan i Marja Banaś	dom mieszkalny	Al. pod Kopcem lk. p. gr. 852/2	E. Skawiński	3499/27
Rozalja Hampel	oficyna przyziemna	Rydlówka 13	A. Sołtys	2130/27
Andrzej Rzepa	przebud. i nadbud. I p. z wyznaczeniem mieszk. stróża	Rękawka 27 róg Benedykta 16	J. Kryłowski	3668/27
Tow. Szkoły Rzemiosł	gmach II-piętrowy	Al. Skrzyneckiego lk. parc. gr. 1442/2	L. Peroś	4297/27
Regina Löwy	nadbud. I p.	Ptaszyńska 12	J. Stobiecki	3521/27

Prezydent miasta:

Inż. *Karol Rolle* w. r.

NOMINACJE.

P. **Ignacy Chlebowski,** werkmistrz Elektrowni m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 stycznia 1927 r. werkmistrzem Elektrowni miejskiej z poborami VIII. grupy uposażenia, szczebel **a.**
(L. prez. 415/27).

P. **Józef Pawlusiak,** werkmistrz Elektrowni m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 listopada 1926 r. werkmistrzem Elektrowni miejskiej z poborami VIII. grupy uposażenia, szczebel **c.**
(L. prez. 8462/26).

P. **Jan Bałuk,** maszynista Elektrowni m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 stycznia 1927 r. maszynistą Elektrowni miejskiej z poborami IX. grupy uposażenia, szczebel **a.**
(L. prez. 418/27).

P. **Jan Cesarz,** maszynista Elektrowni m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 stycznia 1927 r. maszynistą Elektrowni miejskiej z poborami IX. grupy uposażenia, szczebel **a.**
(L. prez. 421/27).

P. **Stefan Frisch,** maszynista Elektrowni m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 listopada 1926 r. maszynistą Elektrowni miejskiej z poborami IX. grupy uposażenia, szczebel **c.**
(L. prez. 8461/26).

P. **Stanisław Gądek,** maszynista Elektrowni m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 stycznia 1927 r. maszynistą Elektrowni miejskiej z poborami IX. grupy uposażenia, szczebel **a.**
(L. prez. 416/27).

P. **Kazimierz Giergiel,** maszynista Elektrowni m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 listopada 1926 r. maszynistą Elektrowni miejskiej z poborami IX. grupy uposażenia, szczebel **c.**
(L. prez. 8456/26).

P. **Piotr Janik,** maszynista Elektrowni m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 listopada 1926 r. maszynistą Elektrowni miejskiej z poborami IX. grupy uposażenia, szczebel **c.**
(L. prez. 8457/26).

P. **Ireneusz Leśniak,** maszynista Elektrowni m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 stycznia 1927 r. maszynistą Elektrowni miejskiej z poborami IX. grupy uposażenia, szczebel **a.**
(L. prez. 419/27).

P. **Stanisław Puchalski,** maszynista Elektrowni m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 listopada 1926 r. maszynistą Elektrowni miejskiej z poborami IX. grupy uposażenia, szczebel **c.**
(L. prez. 8458/26).

P. **Tadeusz Reingruber,** maszynista Elektrowni m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 stycznia 1927 r. maszynistą Elektrowni miejskiej z poborami IX. grupy uposażenia, szczebel **a.**
(L. prez. 499/27).

P. **Józef Wanke,** maszynista Elektrowni m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 listopada 1926 r. maszynistą Elektrowni miejskiej z poborami IX. grupy uposażenia, szczebel **c.**
(L. prez. 8459/26).

P. **Józef Woźnica,** maszynista Elektrowni m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 stycznia 1927 r. maszynistą Elektrowni miejskiej z poborami IX. grupy uposażenia, szczebel **a.**
(L. prez. 420/27).

P. **Władysław Kierat,** tokarz Elektrowni m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 stycznia 1927 r. tokarzem Elektrowni miejskiej z poborami IX. grupy uposażenia, szczebel **a.**
(L. prez. 422/27).

P. **Teofil Gürtler,** dozorca rozdzielnicy Elektrowni m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 listopada 1926 r. dozorcą rozdzielnicy Elektrowni m. z poborami IX. grupy uposażenia, szczebel **c.** (L. prez. 8455/26).

P. **Józef Trębacz,** dozorca rozdzielnicy Elektrowni m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 listopada 1926 r. dozorcą rozdzielnicy Elektrowni m. z poborami IX. grupy uposażenia, szczebel **c.** (L. prez. 8460/26).

P. **Piotr Klimończyk,** st. monter Elektrowni m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 listopada 1926 r. st. monterem Elektrowni miejskiej z poborami IX. grupy uposażenia, szczebel **c.**
(L. prez. 8453/26).

P. **Juljan Schlesinger,** st. monter Elektrowni m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 listopada 1926 r. st. monterem Elektrowni miejskiej z poborami IX. grupy uposażenia, szczebel **c.**
(L. prez. 8454/26).

P. **Władysław Dębowski,** monter Elektrowni m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 listopada 1926 r. monterem Elektrowni miejskiej z poborami X. grupy uposażenia, szczebel **d.**
(L. prez. 8452/26).

P. **Rudolf Drożdziewicz,** monter Elektrowni m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 listopada 1926 r. monterem Elektrowni miejskiej z poborami X. grupy uposażenia, szczebel **d.**
(L. prez. 8451/26).

P. **Mikołaj Harasymczuk,** monter Elektrowni m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 stycznia 1927 r. monterem Elektrowni miejskiej z poborami X. grupy uposażenia, szczebel **b.**
(L. prez. 423/27).

P. **Władysław Maciejowski,** monter Elektrowni m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 listopada 1926 r. monterem Elektrowni miejskiej z poborami X. grupy uposażenia, szczebel **d.**
(L. prez. 8450/26).

P. **Aleksander Pałasiński,** monter Elektrowni m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 stycznia 1927 r. monterem Elektrowni miejskiej z poborami X. grupy uposażenia, szczebel **b.**
(L. prez. 424/27).

P. **Stefan Szuliński,** monter Elektrowni m., na zasadzie uchwały Rady m., mianowany został z dniem

1 listopada 1926 r. monterem Elektrowni miejskiej z poborami X. grupy uposażenia, szczebel **d.**
(L. prez. 8448/26).

P. **Ignacy Sosin,** woźny Elektrowni m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 stycznia 1927 r. woźnym Elektrowni miejskiej z poborami XI. grupy uposażenia, szczebel **c.** (L. prez. 426/27).

P. **Franciszek Studziński,** woźny Elektrowni m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 stycznia 1927 r. woźnym Elektrowni miejskiej z poborami XI. grupy uposażenia, szczebel **d.**
(L. prez. 425/27).

P. **Bartłomiej Kachl,** palacz Elektrowni m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 listopada 1926 r. palaczem Elektrowni miejskiej z poborami XII. grupy uposażenia, szczebel **d.**
(L. prez. 8449/26).

P. **Franciszek Łanuszka,** palacz Elektrowni m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 stycznia 1927 r. palaczem Elektrowni miejskiej z poborami XII. grupy uposażenia, szczebel **c.**
(L. prez. 2919/27).

P. **Ludwik Mikulski,** palacz Elektrowni m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 listopada 1926 r. palaczem Elektrowni miejskiej z poborami XII. grupy uposażenia, szczebel **b.**
(L. prez. 2921/27).

P. **Jan Piekło,** palacz Elektrowni m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 listopada 1926 r. palaczem Elektrowni miejskiej z poborami XII. grupy uposażenia, szczebel **b.**
(L. prez. 8445/26).

P. **Michał Kielar,** cieśla Elektrowni m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 listopada 1926 r. cieślą Elektrowni miejskiej z poborami XII. grupy uposażenia, szczebel **b.** (L. prez. 2922/27).

P. **Karol Andrzej 2-im. Osiński,** dozorca wodomierzy Wodociągu miejskiego, na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. rurnikiem Wodociągu miejskiego z poborami XI. grupy uposażenia, szczebel **a.** (L. prez. 5609/27).

P. **Stefan Kącki,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym blacharzem Wodociągu miejskiego z poborami XII. grupy uposażenia, szczebel **c.**
(L. prez. 8551/26).

P. **Marceli Lorenc,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym ślusarzem Wodociągu miejskiego z poborami XII. grupy uposażenia, szczebel **b.**
(L. prez. 7463/26).

P. **Kazimierz Małek,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym ślusarzem Wodociągu miejskiego z poborami XII. grupy uposażenia, szczebel **b.**
(L. prez. 8615/26).

P. **Kazimierz Pieczara,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym tokarzem Wodociągu miejskiego z poborami XII. grupy uposażenia, szczebel **c.**
(L. prez. 8550/26).

P. **Jan Surówka,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. blacharzem Wodociągu miejskiego z poborami XII. grupy uposażenia, szczebel **a.**
(L. prez. 8611/26).

P. **Michał Rajca,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym monterem Wodociągu miejskiego z poborami XIII. grupy uposażenia, szczebel **a.**
(L. prez. 6751/26).

P. **Ludwik Wolfinger,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. smararzem Wodociągu miejskiego z poborami XIII. grupy uposażenia, szczebel **a.**
(L. prez. 8561/26).

P. **Jan Lukas,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym murarzem Wodociągu miejskiego z poborami XIV. grupy uposażenia, szczebel **a.**
(L. prez. 6732/26).

P. **Władysław Motyczyński,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym elektromonterem Wodociągu miejskiego z poborami XIV. grupy uposażenia, szczebel **a.** (L. prez. 6717/26).

P. **Józef Nalepa,** prowizoryczny palacz Miejskich Zakładów Sanitarnych, na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. palaczem miejskim z poborami XIV. grupy uposażenia, szczebel **a.**
(L. prez. 6617/26).

P. **Józef Putera,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym pomocniczym wodomierzomistrzem z poborami XIV. grupy uposażenia, szczebel **c.** (L. prez. 6712/26).

P. **Andrzej Barański,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym smararzem Wodociągu miejskiego z poborami XV. grupy uposażenia, szczebel **a.** (L. prez. 6683/26).

P. **Feliks Bodaj,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym pomocnikiem Wodociągu miejskiego z poborami XV. grupy uposażenia, szczebel **a.** (L. prez. 6680/26).

P. **Franciszek Kusek,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym smararzem Wodociągu miejskiego z poborami XV. grupy uposażenia, szczebel **a.**
(L. prez. 6702/26).

P. **Józef Musiał,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. stróżem Wodociągu miejskiego z poborami XV. grupy uposażenia, szczebel **a.**
(L. prez. 6654/26).

P. **Ludwik Müller,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym magazynierem Wodociągu miejskiego z poborami XV. grupy uposażenia, szczebel **a.** (L. prez. 6714/26).

P. **Marjan Opoka,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym pomocnikiem Wodociągu miejskiego z poborami XV. grupy uposażenia, szczebel **b.** (L. prez. 6664 26).

P. **Mikołaj Siatkiewicz,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym pomocnikiem Wodociągu miejskiego z poborami XV. grupy uposażenia, szczebel **a.** (L. prez. 6662/26).

P **Jan Sobala,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym pomocnikiem Wodociągu miejskiego z poborami XV. grupy uposażenia, szczebel **a.** (L. prez. 6673/26).

P. **Wojciech Tabor,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym dozorcą wodomierzy Wodociągu miejskiego z poborami XV. grupy uposażenia, szczebel **a.** (L. prez. 6423/26).

P. **Józef Wlazło,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym dozorcą zbiornika Wodociągu miejskiego w Skotnikach z poborami XV. grupy uposażenia, szczebel **a.** (L. prez. 8557/26).

P. **Franciszek Adamczyk,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym pomocnikiem Wodociągu miejskiego z poborami XVI. grupy uposażenia, szczebel **a.** (L. prez. 671 /26).

P. **Wincenty Białas,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym pomocnikiem Wodociągu miejskiego z poborami XVI. grupy uposażenia, szczebel **a.** (L. prez. 6699/26).

P. **Karol Bułat,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym pomocnikiem Wodociągu miejskiego z poborami XVI. grupy uposażenia, szczebel **a.** (L. prez. 6700/26).

P. **Jan Fryc,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym dozorcą wodomierzy z poborami XVI. grupy uposażenia, szczebel **a.** (L. prez. 6722/26).

P. **Jakób Gilowski,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym pomocnikiem Wodociągu miejskiego z poborami XVI. grupy uposażenia, szczebel **a.** (L. prez. 6678/26).

P. **Franciszek Jarocki,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. młodszym dozorcą zbiornika Wodociągu miejskiego w Zwierzyńcu z poborami XVI. grupy uposażenia, szczebel **a.** (L. prez. 8554/26).

P. **Czesław Jarosz,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym smararzem Wodociągu miejskiego z poborami XVI. grupy uposażenia, szczebel **a.** (L. prez. 6696/26).

P. **Józef Jaśkowski,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym smararzem Wodociągu miejskiego z poborami XVI. grupy uposażenia, szczebel **a.** (L. prez. 6705/26).

P. **Józef Konik,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym pomocnikiem Wodociągu miejskiego z poborami XVI. grupy uposażenia, szczebel **a.** (L. prez. 6658/26).

P. **Franciszek Kowalski,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym stróżem Wodociągu miejskiego z poborami XVI. grupy uposażenia, szczebel **a.** (L. prez. 6651/26).

P. **Marcin Kura,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym smararzem Wodociągu miejskiego z poborami XVI. grupy uposażenia, szczebel **a.** (L. prez. 6431/26).

P. **Piotr Małecki,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym pomocnikiem Wodociągu miejskiego z poborami XVI. grupy uposażenia, szczebel **a.** (L. prez. 6706/26).

P. **Stanisław Moroński,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym młodszym dozorcą zbiornika Wodociągu miejskiego z poborami XVI. grupy uposażenia, szczebel **a.** (L. prez. 8556/26).

P. **Adam Paczut,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym pomocnikiem Wodociągu miejskiego z poborami XVI. grupy uposażenia, szczebel **a.** (L. prez. 6710/26).

P. **Sebastjan Pstuś,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym dozorcą zbiornika Wodociągu miejskiego w Skotnikach z poborami XVI. grupy uposażenia, szczebel **a.** (L. prez. 8552/26).

P. **Stanisław Rożek,** I. robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym pomocnikiem Wodociągu miejskiego z poborami XVI. b. grupy uposażenia, szczebel **b.** (L. prez. 6707/26).

P. **Stanisław Rózek,** III. robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym pomocnikiem Wodociągu miejskiego z poborami XVI. grupy uposażenia, szczebel **a.** (L. prez. 6690/26).

P. **Stanisław Sas,** II. robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym palaczem Wodociągu miejskiego z poborami XVI. grupy uposażenia, szczebel **a.** (L. prez. 6420/26).

P. **Jan Steczka,** robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym pomocnikiem Wodociągu miejskiego z poborami XVI. grupy uposażenia, szczebel **a.** (L. prez. 6736/26).

P. **Józef Suski,** I. robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym smararzem Wodociągu miejskiego z poborami XVI. grupy uposażenia, szczebel **a.** (L. prez. 6708/26).

P. **Jan Szwajda,** II. robotnik Wodociągu m., na zasadzie § 89 statutu m., mianowany został z dniem 1 lipca 1927 r. prowizorycznym pomocnikiem Wodociągu miejskiego z poborami XVI. grupy uposażenia, szczebel **a.** (L. prez. 6693/26).

EMERYTURY.

P. **Tadeusz Filip 2-im. Miaskowski,** oficjał kanc. Magistratu, w myśl art. 29 statutu emer. dla pracowników Gminy m. Krakowa z dnia 8 października 1924 L. prez. 2645/24, przeniesiony został z powodu stwierdzonej przez lekarza m. trwałej niezdolności do służby z dniem 15 października 1927 r. w stały stan spoczynku i otrzymał w myśl art. 12 statutu emer. przy zastosowaniu art. 2 statutu emer. z r. 1914 ze względu na policzalną służbę w ilości 30 lat od uposażenia służbowego tj. IX. grupy, szczebel **d.** (L. prez. 9140/27).

P. **Salomea Epsteinowa,** wdowa po emer. radcy Magistratu, w myśl art. 36 statutu emer. dla pracowników Gminy stoł. król. m. Krakowa (uchwała z dnia 9 października 1924 L. prez. 2645/24), otrzymała od 1 października 1927 r. począwszy na czas wdowieństwa pensję wdowią w wysokości 50% emerytury zmarłego męża miesięcznie w ilości 513 punktów oraz dodatek regulacyjny w ilości 30 punktów. (L. prez. 10233/27).

P. **Zofja Jadwiga 2-im. Dutkiewiczowa,** wdowa po ś. p. Józefie Tomaszu Romanie 3-im. Dutkiewiczu starszym rewidencie tyt. radcy M. I. O., w myśl art. 36, 37 (względnie i 38), 53 statutu emer. dla pracowników Gminy stoł. król. m. Krakowa (uchwała z dnia 9 października 1924 L. prez. 2645/24), otrzymała od 1 października 1927 r. począwszy na czas wdowieństwa pensję wdowią w wysokości 50% emerytury zmarłego męża miesięcznie w ilości 450 punktów oraz dodatek ekonomiczny w ilości 30 punktów. (L. prez. 9902/27).

P. **Marja Buczakowa,** wdowa po woźnym miejskim, w myśl art. 36 statutu emer. dla pracowników Gminy stoł. król. m. Krakowa (uchwała z dnia 9 października 1924 L. prez. 2645/24), otrzymała od 1 września 1927 r. począwszy na czas wdowieństwa pensję wdowią w wysokości 50% emerytury zmarłego męża miesięcznie w ilości 205 punktów oraz dodatek regulacyjny w ilości 30 punktów. (L. prez. 9578/27).

P. **Tomasz Miechowicz,** b. robotnik miejski, na zasadzie art. 26 statutu emer. (uchwała z dnia 8-go października 1924 L. prez 2645/24) otrzymał w drodze łaski od 1 września 1927 r. począwszy nadzwyczajne zaopatrzenie w ryczałtowej kwocie 40 zł miesięcznie. (L. prez. 8410/27).

CZĘŚĆ NIEURZĘDOWA.

Protokoły obrad Rady miejskiej.

Posiedzenie zwyczajne 180 w kad. XVII. z dnia 27 października 1927 r.

Obecni: *Przewodn. Prezydent m.* inż. Karol Rolle.
Wiceprezydent m. Witołd Ostrowski
„ inż. Józef Sare.
„ Dr. Ludwik Schneider.
„ Dr. Piotr Wielgus.
Sekretarz Rady m. Franciszek Strasik.
Radców m. obecnych **62.**
Początek posiedzenia o godz. **6·30 wiecz.**

Przed porządkiem dziennym.

Wspomnienie żałobne.

Prezyd. m. Rolle poświęcił gorące wspomnienie pamięci zmarłemu radcy m. ś. p, Andrzejowi Guzikowskiemu, które członkowie Rady m. wysłuchali stojąc.

Interpelacje.

Sekretarz odczytał następujące interpelacje:

I. Radcy m. Puchałki i tow. w sprawie przeprowadzenia egzekucji zaległości z tytułu podatku od lokali, która brzmi:

„Władze miejskie przystąpiły w ostatnich czasach do przeprowadzenia egzekucji zaległości z tytułu podatku od lokali na obszarze miasta Krakowa. Jakkolwiek egzekucja podatków należy do środków prawem przewidzianych, to jednakże zbyt daleko idąca w tym kierunku bezwzlędność nie odniesie pożądanego skutku, a wywołuje dużo rozgoryczenia.

Jak się dowiadujemy, egzekucję przeprowadza się u wielu osób, które mimo najlepszej woli nie są w stanie uiścić podatku, dotyczy to zwłaszcza robotników i pracowników, którzy wskutek niedostatecznych zarobków zalegają nawet z komornem, a więc tem mniej zdolni są do zapłaty podatku. Wśród osób, wobec których stosuje się egzekucje są i takie, które od dłuższego czasu pozostają bez pracy, a jakkolwiek ich zaległości datują się z okresu, gdy mieli zarobek, to jednak obecnie nie są w możności spłacić tych zaległości, a egzekucja niszczy ich do reszty. Dodać jeszcze należy, że Magistrat niechętnie przyjmuje podania w przedmiocie ulg podatkowych, jakkolwiek ulgi przewidziane są obowiązującą ustawą.

Wobec powyższego zapytuję Pana Prezydenta:

1. Czy skłonny jest wydać podwładnym sobie organom egzekucyjnym Magistratu polecenie w kierunku złagodzenia stosunku środków egzekucyjnych w stosunku do płatników rzeczywiście nie mogących płacić;

2. Czy skłonny jest polecić organom Magistratu, by bez trudności przyjmowały podania stron w sprawie ulg podatkowych“.

Prezydent Rolle wyjaśnia, że odpowiedzi na zgłoszoną interpelację udzieli na najbliższem posiedzeniu Rady miejskiej.

II. Rm. Miklasińskiego i tow. w sprawie dożywiania ubogiej dziatwy szkolnej. Interpelacja ta brzmi:

„Wobec zbliżającej się zimy jednem z najpilniejszych zadań gminy w zakresie opieki społecznej jest zorganizowanie akcji dożywiania ubogiej dziatwy szkolnej.

Podpisani zapytują Pana Prezydenta miasta:

Czy P. Prezydent podjął już organizowanie akcji dożywiania ubogich dzieci szkolnych i kiedy dożywianie dziatwy się rozpocznie".

Prezydent Rolle wyjaśnia, że na powyższą interpelację udzieli odpowiedzi na końcu dzisiejszego posiedzenia.

III. Rm. Puchałki i tow. w sprawie potrącania pracownikom miejskim koleji elektrycznej wkładek do funduszu emerytalnego. Interpelacja brzmi:

„Od szeregu miesięcy potrąca się pracownikom Krakowskiej Koleji Elektrycznej z ich poborów wkładki do funduszu emerytalnego, a z sum zebranych wybudowano nawet dom mieszkalny dla pracowników. Tymczasem dotychczas nie został zatwierdzony statut emerytalny, a przynajmniej żaden z pracowników go nie otrzymał.

Zatwierdzenie statutu emerytalnego staje się rzeczą tem pilniejszą, że łączy się z nowem uregulowaniem poborów pracowników K. K. E. Przedłożone przed paru miesiącami przez pracowników postulaty w sprawie nowej regulacji poborów odpowiadającej obecnym stosunkom drożyźnianym, Rada Nadzorcza K. K. E. tylko prowizorycznie załatwiła, odkładajac ich ostateczne załatwienie do chwili zatwierdzenia projektu statutu emerytalnego.

W instytucjach i Zakładach miejskich wypłacono pracownikom 60% zasiłek przyznany rozp. Prezydenta Rzczpltej pracownikom państwowym. Prącownicy K. K. E. dotychczas tego dodatku nie otrzymali, jakkolwiek Gmina m. Krakowa jest prawie wyłączną właścicielką tramwaju.

Wobec powyższych danych zapytujemy Pana Prezydenta:

1. Czy gotów jest wpłynąć na przyspieszenie procedury w kierunku rychłego zatwierdzenia statutu emerytalnego pracowników K. K. E.;

2. Czy skłonny jest wpłynąć na Radę Nadzorczą K. K. E. w kierunku rychłego, definitywnego uregulowania poborów pracowników K. K. E.;

3. Czy gotów jest użyć swoich wpływów, by Rada Nadzorcza K. K. E. przyznała i jak najprędzej wypłaciła pracownikom zasiłek 60%-owy".

Prezydent Rolle wyjaśnia, że odpowiedzi udzieli na najbliższem posiedzeniu Rady miejskiej.

IV. Rm. Holeksy i tow. w sprawie zakupna auta osobowego dla Elektrowni miejskiej. Interpelacja brzmi:

„Prezydjum miasta, wedle prywatnych informacyj, udzielonych niektórym Członkom Rady miejskiej, nabyło bez koniecznej potrzeby dalszy samochód osobowy, na rachunek jednego z Zakładów miejskieh, za cenę kilku tysięcy dolarów.

Ponieważ sprawa nabycia samochodu nie była przedstawioną Radzie miasta, względnie Sekcjom, zaś statut gminy m. Krakowa nie przewiduje uprawnienia dla Prezydjum miasta do przeprowadzania takich transakcyj i samowolnego obciążania budżetu miasta, przeto podpisani zapytują:

1. Na podstawie jakiego uprawnienia Prezydjum miasta wymienionej wyżej transakcji dokonało?

2. Czem P. Prezydent miasta usprawiedliwi wyraźne naruszenie postanowień statutu Gminy m. Krakowa i uprawnień Rady miejskiej przez powyżej wspomnianą transakcję dokonane?"

Prezydent Rolle wyjaśnia, że odpowiedzi na niniejszą interpelację udzieli na następnem posiedzeniu Rady miejskiej.

Wnioski.

Sekretarz odczytał następujące wnioski:

1. Rm. Puchałki i tow. w sprawie eksmisji kramów drobnych handlarzy z placów targowych. Wniosek brzmi:

„W ostatnich czasach zaszły dwa wypadki eksmisyj kramów drobnych handlarzy z placów targowych, względnie towaru z pomieszczeń, w których przechowują na noc towary. W pierwszym wypadku eksmisja miała miejsce na Nowym Placu, w drugim przy ul. Szczepańskiej i Reformackiej.

Oba te wypadki wywołujące niepożądane rozgoryczenie wśród zainteresowanych oraz niepochlebną opinję wśród ludności, są wynikiem tego, że miasto Kraków nie zdobyło się dotychczas na wybudowanie odpowiednio urządzonych hal targowych, mimo, że o to niejednokrotnie upominali się tak zainteresowani drobni handlarze, jak również i niektórzy członkowie Rady miejskiej.

Ponieważ tak ze względu na wygląd miasta, jak i ze względów higjenicznych, budowa w różnych punktach miasta hal targowych jest niezbędną, podpisani wnoszą:

Świetna Rada uchwali:

Wzywa się Prezydjum miasta do opracowania w terminie przyspieszonym projektów i wniosków w sprawie budowy i urządzenia hal targowych i przedłożenia sprawozdania Radzie miejskiej".

W sprawie powyższej Prezydent Rolle oznajmił, że sprawę tę przedłoży Radzie miejskiej i udzieli wyjaśnień na najbliższem posiedzeniu.

2. Rm. Józefa Marskiego w sprawie zwrotu sal szkolnych przez Akademję Górniczą.

»Poleca się Magistratowi, ażeby w najkrótszym czasie postarał się o zwrot bodaj 2-ch sal szkolnych w szkole na Smoleńsku, zajętej przez Akademję Górniczą — na naukę przedpołudniową dla tej dziatwy, która obecnie zmuszoną jest uczęszczać wieczorami do szkoły barakowej przy ul. Wygoda.

Przebywanie bowiem w sali zajętej przez cały dzień jest wysoce niehigjeniczne, a uczęszczanie do szkoły w porze prawie nocnej — naraża dzieci nawet na utratę życia«.

Prezydent Rolle wyjaśnia, że w sprawie tej interwenjował już w Akademji Górniczej i odnosił się do Inspektoratu szkolnego.

Prezydent Rolle zawiadamia Radę miejską,

że z dzisiejszego porządku dziennego wycofuje dwie sprawy a mianowicie:

1) Linję regulacyjną ul. Bulwarowej od ul. Skawińskiej w kierunku ul. Krakowskiej.

2) Otwarcie ulicy na gruntach gminy na »Birnbaumówce« przez grunta Spki Krajewskie.

Porządek dzienny:

I. Dostawa materjałów pędnych, smarów i olejów.

Imieniem sekcji I i VII Radca m. inż. Adelman po dłuższym wywodzie wnosi:

»Rada miasta uchwali:

1) oddaje się w przedsiębiorstwo dostawę materjałów pędnych, smarów i olejów dla potrzeb całej Administracji gminnej na okres jednoroczny firmie »Państwowe Zakłady Naftowe« »Polmin« po cenach zaoferowanych przez te firmę a wyszczególnionych w załączonem zestawieniu.

2) upoważnia się P. Prezydenta miasta, aby na tych zasadach zawarł z firmą »Polmin« umowę o dostawę.

Do podpisania kontraktu upoważnia się P. Prezydenta miasta względnie jego Zastępcę i p. Radców miejskich: Inż. Adelmana Aleksandra i Kluczkę Teodora, a w razie przeszkody któregokolwiek z nich p. Radców miejskich Dr. Merza Ludwika i Inż. Nitscha Leonarda. (L: 25511/927 VII)

Zestawienie ofert dołączone.

Po krótkiej dyskusji, w której zabierał głos Rm. Epstein i po udzieleniu odnośnych sprostowań przez referenta Rm. Inż. Adelmana i st. radcę Mgt. Hergeta wnioski Sekcji I i VII uchwalono.

II. Prawo budowli dla Wyższego Studjum Handlowego.

Imieniem Sekcji I, II i IV Rm. Dr Lang wnosi:

Rada miasta uchwali:

I. Gmina m. Krakowa godzi się na rozwiązanie umowy zawartej z Towarzystwem »Komisja zarządzająca Wyższem Studjum Handlowem w Krakowie« na podstawie uchwały Tymcz. Zarządu miasta z dn. 12 maja 1926, którą zezwolono Towarzystwu na wybudowanie budynku Wyższego Studjum Handlowego na parceli I kat. 8/65 objętej l. w. h. 492 ks. gr. gm. kat. Kraków XV, oznaczonej obecnie l. kat. 8/96 i objętej l. w. h. 536 ks. gr. gm. kat. Kraków XV. o obszarze 690 m^2.

II. Gmina m. Krakowa ustanawia na parceli l. kat. 8/96 objętej l. w. h. 536 ks. gr. gm. kat. Kraków XV, prawo budowli w myśl ustawy z dn. 26 kwietnia 1912 Nr. 86 dz. u. p. austr. na rzecz Towarzystwa »Komisja zarządzająca Wyższem Studjum Handlowem w Krakowie« pod następującemi warunkami:

1) Czasokres trwania prawa budowli wynosić ma 60 (sześćdziesiąt) lat od dnia podpisania umowy.

2) Czynsz ma wynosić w pierwszem dziesięcioleciu rocznie 1% wartości gruntu, przyjmując wartość 1 m^2 na 30 złotych w złocie, a wartość jednego złotego jako równą wartości 9/31 grama czystego złota w myśl rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 20 stycznia 1924, Nr. 7, poz. 65, Dz. U. R. P.

Czynsz ten ma wzrastać co każde następne 10 lat o jedną czwartą część pierwotnej wysokości.

3) Czynsz płatny ma być w dwóch ratach półrocznych z góry, t. j. w dn. 2 stycznia i 2 lipca każdego roku. Płatność czynszu liczy się od dnia podpisania kontraktu.

4) W razie nieuiszczenia raty czynszowej w umówionym terminie Towarzystwo obowiązane będzie płacić Gminie od zaległości 5% zwłoki rocznie.

Niezależnie od tego w przypadku jeśli Towarzystwo zalegać będzie z czterema ratami czynszowemi, prawo budowli zgaśnie z końcem dnia, w którym ostatnia rata była płatną.

5) Czynsz ma być hipotecznie zabezpieczony.

6) Budynek wystawiony na gruncie objętym prawem budowli i ewentualnie nowe budowle użyte mają być przez Towarzystwo wyłącznie tylko na pomieszczenie Wyższego Studjum Handlowego oraz instytutów jak pracowni, doświadczalni, laboratorjum, bibljotek, wystaw i t. p., które opierając się na naukowych metodach pracy, służyć mają pielęgnowaniu nauk handlowych i życia gospodarczego.

7) Wszystkie istotne zmiany w istniejącym budynku jakoteż nowe budowy muszą uzyskać zezwolenie Gminy niezależnie od konsensu budowlanego.

8) Budynki mają być utrzymywane stale w dobrym stanie i zgodnie z wymaganiami zdrowotności, a Gminie służyć będzie w tym kierunku prawo wglądu.

9) Towarzystwo ma odnośnie do gruntu objętego prawem budowli i wystawionych na nim budynków ponosić wszystkie publiczne daniny i ciężary.

10) Wszystkie budynki ma Towarzystwo odpowiednio ubezpieczyć z zastrzeżeniem, że suma ubezpieczenia może mu być wypłacona tylko za zezwoleniem Gminy.

Ubezpieczenie ma objąć nie tylko wszystkie palne części budynków, lecz także i mury, a to w wysokości, która ma być ustaloną w porozumieniu z Gminą.

11) Gmina zastrzega sobie we wszystkich przypadkach pozbycia (odstąpienia) prawa budowli, prawo pierwokupu, które ma być zahipotekowane.

Uprawnienie wykonania prawa pierwokupu w danym przypadku zgaśnie, jeśli Gmina w terminie 60 dni, licząc od dnia następującego po dniu doręczenia zawiadomienia o zamiarze pozbycia (odstąpienia) prawa budowli nie oświadczy, że skorzysta z prawa pierwokupu.

12) Po wygaśnięciu prawa budowli Towarzystwo obowiązane będzie oddać Gminie grunt wraz z budynkami w stanie wolnym od długów i ciężarów, bez żadnego wynagrodzenia względnie zwrotu kosztów budowy ze strony Gminy.

13) Strony zrzekają się prawa zaczepienia umowy z tytułu pokrzywdzenia ponad połowę wartości.

14) Koszta kontraktu, należytość od ustanowienia prawa budowli oraz koszta intabulacji i extabulacji prawa budowli, prawa pierwokupu, i prawa zastawu — poniesie Towarzystwo.

III. Do podpisania umowy upoważnia się obok Pana Prezydenta miasta względnie Jego zastępcy PP. Radców miejskich Dr Karola Krzetuskiego i Dr Marjana Langa, a wrazie przeszkody u któregokolwiek z nich PP. Radców miejskich Wacława Potuczka i Dr Stanisława Klimeckiego.

Uchwalono. (L. M. 7512/IV).

Na wniosek Rm. Dr Klimeckiego następujące sprawy uchwaliła Rada miejska **„en bloc“.**

I. Rozszerzenie podgórskiego parku imienia W. Bednarskiego.

Wniosek Sekcji I.

Rada miasta uchwali:

1) Zatwierdza się rozszerzenie podgórskiego parku im. Wojciecha Bednarskiego w kierunku zachodnio-północnym ku ul. Zamojskiego i ulicy Krzemionki w granicach przeprowadzonych w r. 1926 zalesień ochronnych.

2) Zatwierdza się urządzenie ścieżek w tej części parku według planu Budownictwa miejskiego Odział B. z dnia 2 maja 1927 i wpisanych w nim wysokości.

3) Poleca się Budownictwu miejskiemu Oddz. A opracowanie w myśl wskazań powyższego planu Bud. m. B. szczegółowych planów budowy:

a) schodów oraz zabudowań przy wejściu do parku od ul. Zamojskiego;

b) schodów ze starego parku do ścieżki górnej;

c) glorjety — i przedłożenia wniosków Magistratowi. (L: 376/1927 B. b.)

II. Nazwy ulic.

Wniosek Sekcji I i VII.

Rada miasta uchwali:

Zatwierdza się nazwę ulic według dołączonego wykazu, a oznaczonych cyframi arabskiemi 44, 46, 47, 49, 50, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67 na planie Budownictwa miej. Oddz. B. z dnia 10 czerwca 1927 L. 1429/7 B. b.

(Projekt nazw ulic dołącza się do protokołu).

III. Linja regulacyjna ul. Traugutta Dz. XXII.

Wniosek Sekcji I.

Rada miasta uchwali:

1) Zatwierdza się wschodnią linję regulacyjną ul. Traugutta w Podgórzu Dz. XXII według linji czerwonej na planie Budownictwa m. Oddz. B. z dnia 5 maja 1927 oznaczonej literami: a-b, j-k przy szerokości ulicy 14 względnie 13 metrów.

2) Zatwierdza się otwarcie z urzędu w myśl § 16 a noweli do ustawy budowniczej Nr. 89 przedłużenia ulicy Dąbrówki w Podgórzu Dz. XXII od ul. Traugutta do wału kolejowego według powyższego planu Budownictwa m. B. z linjami regulacyjnemi oznaczonemi na tym planie literami: b-c-d-e od strony północnej, zaś f-g, h-i-j od strony południowej.

3) Zatwierdza się przy powyższych ulicach zwarty sposób zabudowania a zabudowanie gruntów przyległych uzależnia się od przeprowadzenia podziału po myśli wskazówek wkreślonych w powyższym planie linjami kreskowanemi. (L. 1808/927 Bb.).

IV. Linja regulacyjna ul. Flisackiej.

Wniosek Sekcji I.

Rada miasta uchwali:

1) Zatwierdza się linje regulacyjne ul. Flisackiej obok ujścia Rudawy do Wisły w Dz. XII, oznaczone na planie Budownictwa m. Oddz. B. linjami czerwonemi i głoskami: a-b-c-d-e-f.

2) Nowe budynki, mające stanąć w obrębie powyższych linij regulacyjnych, powinny mieć podłogę parteru umieszczoną w wysokości conajmniej 1 m poniżej niveau korony muru ochronnego Wisły. (L. 1832/927 Bb.).

V. Linja regulacyjna ul. Podskale.

Wniosek Sekcji I.

Rada miasta uchwali:

Zatwierdza się linje regulacyjne ul. Podskale w Podgórzu Dz. XXII według linij czerwonych oznaczonych na planie Budownictwa m. Oddz. B. z dnia 17 listopada 1924 literami: a1-b1 od strony zachodniej, zaś c1-d1-e1 od strony wschodniej. (L. 2988/927 Bb.).

VI. Linja regulacyjna drogi polnej w Bonarce.

Wniosek Sekcji I.

Rada miasta uchwali:

Zatwierdza się zachodnią linję regulacyjną drogi polnej lk. 1703 na Bonarce w Podgórzu zgodnie z linją istniejącego parkanu kolejowego, według linji czerwonej oznaczonej na planie literami: a-b-c. (L. 2385/927 Bb.).

VII. Linja regulacyjna przedłużenia ulicy Rakowickiej przy Białusze.

Wniosek Sekcji I.

Rada miasta uchwali:

1) Zatwierdza się linję regulacyjną północno-zachodnią przedłużenia ulicy Rakowickiej przy Białusze według linji czerwonej na planie Budownictwa m. Oddz. B. z dnia 16 września 1927 oznaczonej literami: a-b.

2) Zatwierdza się otwarcie ulicy bulwarowej nad Białuchą o szerokości 14 metrów na przestrzeni od ul. Rakowickiej do ul. Wileńskiej z południowo-zachodnią linją regulacyjną, według linji czerwonej na planie powyższym oznaczonej literami: b-c-d-e-f z linją budowlaną w odstępie 5 metrów oznaczoną literami: b1-c1-d1-e1-f1.

3) Zatwierdza się południowo-wschodnią linję regulacyjną drogi polnej lk. 336 według linji czerwonej, oznaczonej na tymże planie literami: f-g z linją budowlaną: f1-g1.

4) Zatwierdza się linję budowlaną po stronie północnej ulicy otwartej wzdłuż granicy projektowanego nowego cmentarza w odstępie 6 m od linji regulacyjnej według linji czerwonej na tym planie oznaczonej literami: a1-g1.

5) Na ewentualny podział gruntów, które się mieszczą wśród linji regulacyjnej na parcele budowlane, wniesie Związek osobne podanie w myśl § 16 d i t. d. ustęp »Parcelacja« noweli do ustawy bud. Nr. 89.

6) Związek poniesie wszelkie skutki i wszelkie koszta urządzenia i odwodnienia ulic otwartych przez podane wyżej linje regul., a to w myśl § 16 a i § 16 g noweli do ustawy bud. Nr. 89. (L. 2637/Bb.).

VIII. Otwarcie z urzędu ulicy wzdłuż parceli gminnej w Krowodrzy.

Wniosek Sekcji I i VII.

Rada miasta uchwali:

1) Zatwierdza się otwarcie z urzędu ulicy wzdłuż parceli gminnej lk. 1410 w Krowodrzy z linjami regulacyjnemi, oznaczonemi na planie Budownictwa m. Oddz. B. z dnia 10 września 1927 literami: a-b-c-d od strony zachodniej, zaś h-i-j-k od strony wschodniej z linją budowlaną h_1-i_1-j_1-k_1 w odstępie 5 m przy szerokości ulicy 9 m.

2) Zatwierdza się linję regulacyjną drogi lk. 1730/2 od strony północnej parceli lk. 1410 według linji czerwonej, oznaczonej na planie literami: d-e-f-g z linją budowlaną d_1-f_1 w odstępie 7 m przy szerokości ulicy 15 metrów.

3) Zatwierdza się plan podziału resztujacej odciętej części gruntów gminnych, po stronie wschodniej z parceli lk. 1410 według powyższego planu Budownictwa m. Oddz. B. z przeznaczeniem parcel na zabudowanie willowe. (L. 2842/927 Bb.).

IX. Otwarcie z urzędu przedłużenia ulicy Słonecznej do projektowanego przedłużenia ul. Wolskiej.

Wniosek Sekcji I.

Rada miasta uchwali:

Zatwierdza się otwarcie z urzędu przedłużenia ulicy Słonecznej na Błoniach do projektowanego przedłużenia ulicy Wolskiej według planu Budownictwa m. Oddz. B. z dnia 31 marca 1925 z linjami regulacyjnemi oznaczonemi na powyższym planie literami: w_2-z_2-x_2-y_2-a_3-b_3-g od strony zachodniej, zaś e_3-d_3-c_3-f od strony wschodniej i linjami budowlanemi po stronie zachodniej tylko w obrębie liter: y_2-g, oraz po stronie wschodniej w odstępie 5 m od linij regulacyjnych.

(L. 2980/927 Bb.).

X. Rozszerzenie ulicy Nowowiejskiej.

Wniosek Sekcji I.

Rada miasta uchwali:

Nawiązując do uchwały Rady miasta z dnia 7 grudnia 1911 r. L. 10893/1911 Bb. i do uchwał z dnia 12 czerwca 1923 L. 3334/1922 Bb. i z dnia 13 lipca 1923 L. 2395/22 Bb. zatwierdzających otwarcie nowej ulicy komunikacyjnej, mającej iść od przyszłego mostu na Wiśle przy Klasztorze Norbertanek w Dz. XII przez ulicę Miechowską i Nowowiejską, reasumuje się uchwałę z dnia 13 kwietnia 1913 r. L. 19053/1912 Bb. odnośnie do linji regulacyjnej ul. Nowowiejskiej.

1) Zatwierdza się natomiast z urzędu po myśli § 16a noweli z dnia 28 marca 1910 Nr. 89 Dz. u. kr. gal. rozszerzenie ulicy Nowowiejskiej do 14 m według planu Bud. m. Oddz. B. z dnia 14 listopada 1925 r.

2) Zatwierdza się linję regulacyjną wschodniej strony ul. Nowowiejskiej, oznaczoną na powyższym planie Bud. m. Oddz. B. czerwono i literami: A-B-F-C-D-E oraz linję bud. po wschodniej stronie tejże ulicy, oznaczoną literami: B'-C'-D'-E'.

3) Zatwierdza się sposób zabudowania zwarty po obydwóch stronach ulicy.

4) Zatwierdza się uporządkowanie niniejszej ulicy według powyższej noweli do § 16 ust. bud. m. Krakowa.

5) Poleca się Magistratowi przystąpić do wykupna gruntów potrzebnych pod tę ulicę w myśl powyższej noweli do § 16 i przedłożenia Radzie miasta odpowiednich wniosków i kosztorysów. (L. 2508/1927 Bb.).

I. Pożyczka na budowę domów mieszkalnych zł 300.000 w Zakładzie ubezp. od wypadków.

Imieniem Sekcji II i III wiceprez. Dr. Wielgus wnosi:

Rada miejska uchwali:

1) Upoważnia się Pana Prezydenta do zaciągnięcia pożyczki w Zakładzie Ubezpieczenia od wypadków we Lwowie w wysokości 300.000 zł, słownie: trzysta tysięcy złotych na cele budowy domów mieszkalnych.

2) Pożyczka powyższa zaciągniętą zostanie na tych samych warunkach na jakich zostały zaciągnięte dwie poprzednie pożyczki w tymże Zakładzie, a to pożyczka w wysokości 200.000 zł w myśl uchwały Prezydjum m. z dnia 4 maja 1926 i pożyczka w wysokości 300.000 zł w myśl uchwały Rady m. z dnia 12 kwietnia 1927 r., a mianowicie:

a) pożyczka zaciągniętą zostanie w formie kredytu wekslowego według kursu urzędowego złota z dnia wypłacenia pożyczki ogłoszonego w Monitorze Polskim i zostanie ulokowaną w Kasie Oszczędności miasta Krakowa przez Zakład Ubezpieczenia od wypadków we Lwowie w formie lokaty gotówki przy oprocentowaniu według każdoczesnej stopy dyskontowej wekslowej Banku Polskiego, zwiększonej o $1^1/_2$%. Uiszczać się mający podatek rentowy w terminach jego płatności zwróci Kasie Oszczędności Gmina m. Krakowa. Kapitał i procenta zwróci Gmina m. Krakowa Kasie Oszczędności m. Krakowa z uwzględnieniem wartości złota w dniu zapłaty odsetek i kapitału, a w każdym razie w kapitale nie mniej niż minimalnie 300.000 złotych.

b) Jakkolwiek kapitał ten ulokowany zostaje w Kasie Oszczędności m. Krakowa na przeciąg lat 2-ch, to jednak Gmina m. Krakowa zastrzega sobie wcześniejszą spłatę pożyczki częściowo lub w całości.

c) Gmina m. Krakowa przyjmuje zobowiązanie, że gotówka użytą będzie wyłącznie na akcję budowlaną domów mieszkalnych w mieście Krakowie.

d) Gmina m. Krakowa przejmuje na siebie i zobowiązuje się dotrzymać wszystkich warunków, jakie Kasa Oszczędności przyjmuje wobec Zakładu Ubezpieczeń od wypadków we Lwowie, tak pod względem lokaty, jak i dopełnienia zobowiązań, aby Kasa Oszczędności z tego tytułu żadnej szkody ani wydatku nie poniosła.

e) W celu zabezpieczenia powyższej pożyczki złoży Gmina m. Krakowa weksel kaucyjny, podpisany przez Elektrownię m. oraz Gazownię m., żyrowany przez Gminę m. Krakowa z tem, że Kasie Oszczędności m. Krakowa wolno będzie w razie niedotrzymania przez Gminę m. Krakowa z któregokolwiek z powyższych warunków co do spłaty kapitału i procentów weksel powyższy wypełnić i pretensyj swoich dochodzić na drodze prawa.

3) Do podpisania odnośnych dokumentów upo-

ważnia się Pana Prezydenta miasta względnie jego zastępcę oraz pp. Radców m. Dra Marjana Langa i Zygmunta Siemka, a w razie przeszkody któregokolwiek z nich pp. Radców m. Dra Adama Müllera i Marcelego Dutkiewicza. (L. prez. 10627/927).

Uchwalono.

II. Odpowiedzi na interpelacje.

Prezydent Rolle udziela odpowiedzi na wniesione interpelacje:

1) Rm. Puchałce i tow. w sprawie statutu emerytalnego dla pracowników Miejskich koleji elektrycznych wyjaśniając, że statut przedłożony został ministerstwu do zatwierdzenia i jakkolwiek formalne załatwienie tej sprawy jeszcze nie nastąpiło, to jednak pracownicy tramwajowi nie są w tym wypadku poszkodowani, ponieważ w myśl przepisów tego statutu pobory emerytalne są obliczane i wypłacane. Sprawa podwyżki poborów pracowników tramwajowych będzie rozpatrywana przez Radę Nadzorczą Spółki tramwajowej.

2) Rm. Marskiemu w sprawie terminu ukończenia restauracji sali Rady miejskiej. Prez. Rolle zaznacza, że prace w tym kierunku są prowadzone bez przerwy, wedle wysokiej skali artystycznej, a każdy szczegół wymaga gruntownego opracowania. Plany wprowadzają wiele zmian, tak w konstrukcji sali jak i wewnętrznego urządzenia, umeblowania i oświetlenia sali. Np. dawne oświetlenie małemi lampkami umieszczonemi na stropie zostanie zastąpione zwieszającemi się nisko ze stropu mosiężnemi świecznikami. Na koszta remontu wyznaczone są odpowiednie fundusze.

3) Rm. Klemensiewiczowi i tow. w sprawie udzielenia lokalu w szkole powszechnej dla klubu sportowego „Legja", wyjaśnia Prezydent Rolle, że w myśl życzenia interpelanta interweniował w Radzie szkolnej miejskiej.

4) Rm. Pachońskiemu i tow. w sprawie stanu zdrowotnego w mieście Krakowie udzielił odpowiedzi wiceprezydent m. Dr. Schneider oświadczając, że stan ten jest zadawalający. Od trzech lat nie było w Krakowie wypadku ospy, od dwóch lat duru plamistego. Inne choroby zakaźne wykazują niewielką ilość wypadków. Na szkarlatynę leczonych jest obecnie 56 osób, na tyfus brzuszny 26 osób. Trzy wypadki choroby „Heine Medina", leczone na oddziale chorób nerwowych szpitala św. Łazarza, dotyczyły dzieci wyłącznie z poza Krakowa. W samem mieście epidemja ta wogóle się nie pojawiła. Organa miejskiego urzędu zdrowia przeprowadzają stałą kontrolę czystości w hotelach, restauracjach, kawiarniach i domach prywatnych, a usuwanie dostrzeżonych usterek umożliwia walkę z chorobami zakaźnemi. Gorzej przedstawia się sprawa z możliwością przewlekania chorób z prowincji, a zwłaszcza z okolicznych gmin, skąd wieśniacy w ubiegłym miesiącu zawlekli do miasta tyfus brzuszny. W sprawie tej miasto odniosło się do wojewódzkiego urzędu zdrowia. W najbliższym czasie gmina uruchomi nowy dom noclegowy w zabudowaniach elektrowni w Podgórzu przy ul. Nadwiślańskiej, gdzie mieścić się również będzie łaźnia i zakład dezynfekcyjny dla nocujących.

Wszystkie odpowiedzi pod 1—4 wł. przyjęła Rada miejska do zatwierdzającej wiadomości.

Przewodniczący Prezydent m. Rolle wobec wyczerpania porządku dziennego zamyka posiedzenie o godz. 7^{45} wieczór.

Sprawozdania z posiedzeń Sekcyj i Komisyj Rady miejskiej.

Dnia 3-go października br. odbyło się pod przewodnictwem Wiceprezydenta m. Ostrowskiego **posiedzenie Komisji przemysłowej Rady m.,** na której zaopinjowano szereg podań o udzielenie koncesji, a w szczególności na księgarnię, wypożyczalnię książek, drogerje, ajencje prywatne, przedsiębiorstwa pogrzebowe, tudzież dorożki konne i samochodowe.

Zarazem poruszono sprawę potrzeby utworzenia Miejskiego Zakładu pogrzebowego.

Dnia 7-go października b. r. odbyło się **posiedzenie Komisji Administracyjnej** pod przewodnictwem Wiceprezydenta miasta Dra Wielgusa, na którem st. radca Mgtu Dr. Zawadzki przedstawił wyniki licytacji, rozpisanej na rozszerzenie gmachu chłodni przy Rzeźni Miejskiej.

Komisja uchwaliła oddać budowę firmie Ronka i Spółka. Roboty około budowy rozpoczną się już niebawem tak, że budynek stanie jeszcze przed zimą.

Pod przewodnictwem Prezydenta miasta inż. Rollego i w obecności Wiceprezydentów m. Ostrowskiego, inż. Sarego i Dra Wielgusa, odbyło się w dniu 11-go października b. r. **posiedzenie połączonych Sekcyj ekonomicznej, policyjno-budowlanej, skarbowej i szkolnej Rady m.,** na którem uchwalono odstąpić na prawie budowli — parceli gminnej przy ulicy Sienkiewicza w Dz. XV. komisji zarządzającej Wyższem Studjum handlowem.

Po wspólnem posiedzeniu obradowały dalej Sekcje ekonomiczna i policyjno-budowlana. Sekcje załatwiły sprawę dostawy materjałów prędnych, smarów i olejów dla potrzeb całej Administracji Gminy na okres 1 roku.

Sekcje uchwaliły następnie nadać nowe, względnie zmienić dotychczasowe nazwy dla całego szeregu ulic bądź to nowo utworzonych, bądź też już istniejących przeważnie w dzielnicach przyłączonych. W dalszym ciągu zatwierdziły Sekcje plan parcelacyjny, regulacyjny gruntów gminnych i Spółki „Krajewskie" w Dz. VIII.

W końcu zatwierdziły Sekcje szereg linij regulacyjnych w kilku dzielnicach miasta, mianowicie: w Dz. VIII dla parc. gm. graniczącej z gruntami nabytemi przez Kasę chorych m. Krakowa, w Dz. XVIII dla gruntów Związku młodzieży rękodz. i przemysłowej, oraz w Dz. XXII dla drogi polnej na Bonarce i dla ulicy Podskale. Poza porządkiem dziennym omówiły Sekcje aktualne sprawy komunikacji i ruchu autobusowego, osobowego i towarowego i udziału Gminy w przedsiębiorstwie komunikacji autobusowej z Miechowem, Myślenicami, Gdowem, Wadowicami i Alwernią.

Dnia 14 października b. r. odbyło się pod przewodnictwem Prezydenta m. Rollego **posiedzenie Komisji teatralnej,** na której dyrektor teatru m. Nowakowski złożył sprawozdanie o działalności artystystycznej teatru w ubiegłym sezonie, oraz przedstawił projekt repertuarowy na sezon bieżący.

Komisja sprawozdanie przyjęła do wiadomości i zatwierdziła projekt repertuarowy tak co do sztuk twórczości rodzimej jak i obcej.

W dalszym ciągu Dyr. Nowakowski przedstawił skład personalu artystycznego na sezon 1927/1928, podając wykaz osób, które tear opuściły, oraz wykaz sił nowozaangażowanych.

Po dyskusji, w której wszyscy obecni członkowie Komisji głos zabierali, Komisja przyjęła do zatwierdzającej wiadomości powyższe sprawozdanie Dyrekcji.

W końcu Komisja na wniosek Dyrekcji przyjęła projekt konkursu teatru krakowskiego na sztukę polską o charakterze narodowym. Konkurs oraz szczegółowe jego warunki poda Dyrekcja teatru w osobnym komunikacie.

Na posiedzeniu **Komisji drogowo-kanałowej i gruntowej** w dniu 25 października br. pod przewodnictwem Wiceprezydenta miasta Inż. Józefa Sarego przyjęto do zatwierdzającej wiadomości sprawozdanie Magistratu co do sposobu postępowania przy załatwianiu spraw o przeniesienie prawa własności parcel pofortecznych osobom prywatnym. Następnie Komisja zgodnie z wnioskiem Magistratu uchwaliła zgodzić się na odstąpienie parceli pofortecznej Nr. 21 przez Józefa Kaczmarczyka na rzecz Antoniego Ochęduszki. Komisja zgodziła się również na odstąpienie parceli pofortecznej Nr. 62 zakupionej od Gminy przez Ignacego i Helenę Meiselsów na rzecz Stanisława i Heleny Bielińskich. W dalszym ciągu Komisja uchwaliła uporządkowanie ulicy Nadwiślańskiej, budowę chodników na placu Kazimierza Wielkiego, w ul. Sołtyka, Berka Joselewicza, Słonecznej i w ul. Pędzichów między ul. Szlak a Helclów.

Dnia 26 października b. r. odbyło się **posiedzenie Komisji Administracyjnej** pod przewodnictwem Prezydenta m. Rollego.

Na podstawie wniosków st. Radcy Magistratu Dra Zawadzkiego uchwalono opłaty rzezalniane, targowe i mytnicze na rok budżetowy 1928/29 w dotychczasowej wysokości.

Nadto załatwiono sprawę gwarancji ze strony miasta dla kredytów Krakowskiej Kasy Targowej. Sprawa ta będzie jeszcze przedmiotem obrad Sekcji skarbowej i Rady miasta.

Działalność Spółki mieszkaniowej dla miast w latach 1924, 1925 i 1926.

(W streszczeniu).

Dla złagodzenia braku mieszkań, wywołanego zastojem wojennym, trzeba było budować nowe domy. Nie chciały się tego podjąć osoby prywatne z powodu braku pieniędzy lub niemożności znalezienia odpowiedniej kalkulacji. Obowiązek więc budowy zaciążył głównie na gminach i Państwie.

Gmina m. Krakowa rozpoczęła w 1920 r. budowę 2 domów przy ul. Słonecznej z 32 małemi mieszkaniami, ale dla szerszej akcji brakło jej funduszów, zwłaszcza na budowę większych mieszkań. Należało uzyskać kredyty w większej mierze od Państwa. W tym celu zawiązano w 1920 r. Spółkę mieszkaniową dla miast — spółkę z ogr. odp., do której przystąpiły gminy miast: Krakowa, Lwowa, Tarnowa, Nowego Sącza i Rzeszowa z gruntami a miasta Przemyśl i Biała oraz Zakład kredytowy miast małopolskich z udziałami pieniężnymi. Ten ostatni wniósł 10,000.000 Mk uzyskane od Ministerstwa Skarbu. Spółka ta była więc zasadniczo połączeniem kapitału gruntowego gmin z kapitałem pieniężnym, którego gminy miały wtedy za mało, a którego dostarczył Skarb Państwa dla prowadzenia szerszej akcji budowlano-mieszkaniowej.

W ciągu swego istnienia otrzymała Spółka od Gminy m. Krakowa stopniowo tytułem udziałów 10 parcel obejmujących 4.983·98 m² oraz 100.000 zł gotówką. Do tego trzeba doliczyć przyjętą na udział kwotę 33.707·98 zł, jako różnicę wartości parceli pofort. Nr. 81 oraz kwotę 2.000 zł na prawo przytyku (obacz sprawozdanie za 1926 rok).

Wartość udziałów gruntowych i pieniężnych w markach polskich poszczególnych członków nie jest dotychczas ostatecznie przerachowaną na złote. Sprawę tę oddano arbitrażowi, co Walne Zgromadzenie w dniu 28 września b. r. przyjęło do wiadomości.

Zgromadzenie to rozpatrywało sprawozdanie z czynności Spółki za czas od 1 stycznia 1924 do 31 grudnia 1926 roku.

Sprawozdania te przytacza się za 1924 i 1925 r. w skróceniu, a za rok 1926 w całości.

I. SPRAWOZDANIE ZA ROK 1924.

RACHUNEK ZYSKÓW I STRAT ZA ROK 1924.

Winien. **Ma.**

L. p.	Wyszczególnienie	zł	gr	L. p.	Wyszczególnienie	zł	gr
1.	Rachunek rozchodów z realności	4.546	26	1.	Zysk z roku 1923 Marek 142,899.263·30	79	39
2.	Rachunek procentów od pożyczek zapłaconych w 1924 r.	2.063	07	2.	Rachunek czynszów z mieszk.	32.304	64
3.	Wydatki administracyjne . .	7.570	58	3.	Rachunek innych dochodów	533	—
4.	Procenta zalegające w 1924 r.						
	a) od pożyczek markowych dopisane do kapitału . .	8.579	29				
	b) od pożyczek złotowych	915	81				
5.	Amortyzacja inwentarza biurowego	200	—				
6.	Amortyzacja budynków . .	8.000	—				
7.	Saldo t. j. czysty zysk za rok 1924	1.042	02				
		32.917	03			32.917	03

BILANS ZAMKNIĘCIA ZA ROK 1924.

Stan czynny. **Stan bierny.**

L. p.	Wyszczególnienie	zł	gr	L. p.	Wyszczególnienie	zł	gr
1.	Rachunek gruntów	16	56	1.	Rachunek udziałów . . .	12	05
2.	Rachunek budów	339.876	19	2.	Rachunek pożyczek hipot. .	114.836	40
3.	Rachunek materjałów budowl.	663	33	3.	Rachunek poż. wekslowych	165.540	—
4.	Rachunek dostawców i przedsiębiorców dla Krakowa .	33.108	87	4.	Rachunek kaucyj mieszkan.	22.170	43
5.	Rachunek dłużników . . .	1.199	53	5.	Rachunek pożyczek czynszowych od lokatorów w domach przy ul. Pomorskiej	74.546	60
6.	Rachunek Przemysłowego Zakładu Tart. udział . .	1.015	38	6.	Rachunek Wierzycieli . .	5	02
7.	Rachunek inwentarza . . .	1.800	—	7.	Rachunek interkalarjów . .	—	66
8.	Rachunek lokaty gotówki .	7.182	56	8.	Rachunek przechodni . . .	8.307	07
9.	Rachunek Kasy	1.597	83	9.	Czysty zysk za rok 1924 .	1.042	02
		386.460	25			386.460	25

Rachunek weksli przez Spółkę mieszkaniową żyrowanych a eskontowanych w Banku Gospodarstwa Krajowego w Krakowie łącznie według allegatu na zł 13.600.— weksla kaucyjnego wydanego Przemysłowemu Zakładowi Tartacznemu na . . . . . . dol. 2.000·—

Rachunek weksli przez Spółkę mieszkaniową żyrowanych a eskontowanych w Banku Gospodarstwa Krajowego w Krakowie łącznie według allegatu na zł 13.600·— weksla kaucyjnego wydanego Przemysłowemu Zakładowi Tartacznemu na . . . . . . dol. 2.000·—

Spółka wybudowała po koniec 1924 roku:

a) w Krakowie 8 domów o 100 mieszkaniach czyli 314 ubikacjach;

b) w Tarnowie 2 domy o 36 mieszkaniach czyli 84 ubikacjach;

c) w Nowym Sączu 1 dom o 15 mieszkaniach czyli 32 ubikacjach.

We Lwowie Spółka nie budowała, ponieważ grunta nie były przysposobione do budowy, wobec czego tamtejsza gmina odebrała odnośny grunt, ze Spółki się wycofała a udział jej w kwocie 14.052·40 zł przepisano na Gminę miasta Krakowa na rachunek jej udziału gotówkowego.

II. SPRAWOZDANIE ZA ROK 1925.

RACHUNEK ZYSKÓW I STRAT ZA ROK 1925.

Winien. **Ma.**

L. p.	Wyszczególnienie	zł	gr	L. p.	Wyszczególnienie	zł	gr
1.	Rachunek wydatków za lokatorów (należytość wodociąg. etc.) i innych wydatków z realności	16.157	37	1.	Rachunek czynszów z mieszkań, wraz ze zwrotem opłat wodociąg. i innych wydatków zwracanych przez lokatorów	114.767	33
2.	Rachunek procentów od pożyczek zapłaconych w roku 1925	22.839	44	2.	Rachunek innych dochodów (z lokaty kwot czynszowych w Bankach	716	14
3.	Procenta od pożyczek hipotecznych markowych per 240.642 zł za rok 1925, policzone przez Bank Gosp. Kraj. a nie wypłacone, ponieważ sprawa waloryzacji jeszcze jest w toku . . .	20.213	99				
4.	Wydatki administracyjne . .	12.222	19				
5.	Amortyzacja inwentarza biurowego	209	25				
6.	Amortyzacja budynków . .	24.000	—				
7.	Na rezerwę na podatki . .	3.000	—				
8.	Na ogólny fundusz rezerwowy	5.000	—				
9.	Saldo to jest czysty zysk za rok 1925	11.841	23				
		115.483	47			115.483	47

W roku 1925 Spółka:

a) w Krakowie wyprowadziła pod dach dwa domy czteropiętrowe przy ul. Śląskiej, obejmujące 22 mieszkań i 2 lokale sklepowe czyli 88 ubikacyj oraz rozpoczęła budowę domu przy ul. Słonecznej;

b) w Tarnowie rozpoczęła budowę domu przy ul. Warzywnej.

Rok ten był ciężki dla Spółki z powodu trudności kredytowych. Dlatego musiała Spółka zażądać od lokatorów większej przedpłaty na czynsze (niektórych zwolniła, innym przyznała ulgi) oraz wyjednała u Gminy m. Krakowa poręką na sumę 50.000 złotych pożyczoną w Kasie Oszczędności miasta Krakowa, którą to pożyczkę następnie spłacała z kwot, otrzymywanych od Gminy z tytułu podwyższonego udziału.

BILANS OTWARCIA NA 1 STYCZNIA ROKU 1925.

Stan czynny.

L. p.	Wyszczególnienie	zł	gr
1.	Rachunek gruntów	290.450	02
2.	Rachunek budów	909.530	—
3.	Rachunek materjałów budowlanych	30.300	05
4.	Rachunek dostawców i przedsiębiorców dla Krakowa .	33.108	87
5.	Rachunek dłużników . . .	1.470	88
6.	Rachunek Przemysłowego Zakładu Tartacznego udział	100	—
7.	Rachunek inwentarza . . .	3.300	—
8.	Rachunek lokaty gotówki .	7.182	56
9.	Rachunek Kasy	1.597	83
		1,277.040	21

Stan bierny.

L. p.	Wyszczególnienie	zł	gr
1.	Rachunek udziałów . . .	600.000	—
2.	Rachunek pożyczek hipot. .	346.700	—
3.	Rachunek pożyczek wekslowych	165.540	—
4.	Rachunek kaucyj mieszkaniowych	22.170	43
5.	Rachunek pożyczek od lokatorów domów przy ulicy Pomorskiej	74.546	60
6.	Rachunek przechodni . . .	307	07
7.	Rachunek wierzycieli . . .	41.453	03
8.	Rachunek funduszów rezerwowych	26.323	08
		1,277.040	21

Rachunek weksli przez Spółkę mieszkaniową żyrowanych a eskontowanych w Banku Gospodarstwa Krajowego w Krakowie, łącznie według allegatu na zł 13.600·—
weksla kaucyjnego, wydanego Przemysłowemu Zakładowi Tartacznemu na . . . . dol. 2.000·—

Rachunek weksli przez Spółkę mieszkaniową żyrowanych a eskontowanych w Banku Gospodarstwa Krajowego w Krakowie, łącznie według allegatu na zł 13.600·—
weksla kaucyjnego wydanego Przemysłowemu Zakładowi Tartacznemu na . . . . dol. 2.000·—

BILANS ZAMKNIĘCIA ZA ROK 1925.

Stan czynny.

L. p.	Wyszczególnienie	zł	gr
1.	Rachunek Kasy	5.107	14
2.	Rachunek lokaty gotówki .	30.426	54
3.	Rachunek gruntów . . .	290.450	02
4.	Rachunek budów	1,047.551	24
5.	Rachunek materjałów budowlanych	29.485	15
6.	Rachunek dłużników . . .	6.567	95
7.	Rachunek Przemysłowego Zakładu Tartacznego udział	100	—
8.	Rachunek inwentarza . . .	3.350	—
		1,413.038	04

Stan bierny.

L. p.	Wyszczególnienie	zł	gr
1.	Rachunek udziałów . . .	600.000	—
2.	Rachunek pożyczek hipot. .	346.700	—
3.	Rachunek pożyczek budowlanych zaciągniętych w Banku Gospodarstwa Krajowego	230.000	—
4.	Rachunek pożyczek wekslowych	43.700	—
5.	Rachunek kaucyj mieszkaniowych	17.986	35
6.	Rachunek pożyczek od lokatorów domów przy ulicy Pomorskiej	53.442	12
7.	Rachunek wierzycieli . . .	29.466	65
8.	Rachunek przechodni . . .	21.578	61
9.	Rachunek funduszów rezerwowych	58.323	08
10.	Czysty zysk za rok 1925 .	11.841	23
		1,413.038	04

Rachunek weksli Przemysłowego Zakładu Tartacznego przez Spółkę mieszkaniową żyrowanych, a eskontowanych w Banku Gospodarstwa Krajowego w Krakowie, pł. 12 stycznia 1926 na zł 6.000 i 3.000 razem zł 9.000·—
weksla kaucyjnego, wydanego Przemysłowemu Zakładowi Tartacznemu na . . . . . . dol. 2.000·—

Rachunek weksli Przemysłowego Zakładu Tartacznego przez Spółkę mieszkaniową żyrowanych, a eskontowanych w Banku Gospodarstwa Krajowego w Krakowie, pł. 12 stycznia 1926 na zł 6.000 i 3.000 razem zł 9.000·—
weksla kaucyjnego, wydanego Przemysłowemu Zakładowi Tartacznemu na . . . . . . dol. 2.000·—

III. SPRAWOZDANIE ZA ROK 1926.

RACHUNEK ZYSKÓW I STRAT ZA ROK 1926.

Winien. **Ma.**

L. p.	Wyszczególnienie	zł	gr	L. p.	Wyszczególnienie	zł	gr
1.	Rachunek wydatków za lokatorów (należytość wodociąg. etc.) i innych wydatków z realności	15.875	08	1.	Rachunek czynszów z mieszkań, wraz ze zwrotem opłat wodociąg. i innych wydatków zwracanych przez lokatorów	136.966	40
2.	Rachunek procentów zapłaconych w roku 1926 . .	23.968	41	2.	Rachunek innych dochodów (z lokaty kwot czynsz.) . .	291	83
3.	Procenta od pożyczek hipotecznych markowych zwaloryzowanych na 240.642 zł za rok 1926, policzone przez Bank Gosp. Kraj. a niewypłacone, ponieważ sprawa waloryzacji jeszcze jest w toku	24.064	20	3.	Pozostałość z r. 1925 przeniesiona na r. 1926 . . .	11.841	23
4.	Wydatki administracyjne . .	17.442	61				
5.	Amortyzacja inwentarza biurowego	222	15				
6.	Amortyzacja budynków . .	24.000	—				
7.	Na ogólny fundusz rezerwowy	8.000	—				
8.	Rachunek dubiosa	6.149	58				
9.	Pozostałość z r. 1925 przeniesiona na r. 1926 11.841·23						
10.	Saldo to jest czysty zysk za rok 1926 . . 17.536·20	29.377	43				
		149.099	46			149.099	46

BILANS ZAMKNIĘCIA ZA ROK 1926.

Stan czynny.

L. p.	Wyszczególnienie	zł	gr
1.	Rachunek Kasy	22.572	91
2.	Rachunek lokaty gotówki .	14.456	22
3.	Rachunek gruntów	436.875	60
4.	Rachunek budów	1,243.940	75
5.	Rachunek materjałów budowlanych	28.596	45
6.	Rachunek dłużników . . .	48.296	89
7.	Rachunek Przemysłowego Zakładu Tartacznego udział	100	—
8.	Rachunek inwentarza . . .	3.297	—
		1,798.135	82

Stan bierny.

L. p.	Wyszczególnienie	zł	gr
1.	Rachunek udziałów . . .	798.425	58
2.	Rachunek pożyczek hipot. .	346.700	—
3.	Rachunek pożyczek budowlanych zaciągniętych w Banku Gospodarstwa Krajowego	360.000	—
4.	Rachunek pożyczek wekslowych.	39.100	—
5.	Rachunek kaucji mieszkaniowych.	18.826	35
6.	Rachunek pożyczek od lokatorów domów przy ul. Pomorskiej 2, 4 i 6 . . .	25.253	77
7.	Rachunek pożyczek od lokatorów domów przy ul. Śląskiej 4 i 6.	44.035	—
8.	Rachunek wierzycieli . . .	5.750	26
9.	Rachunek przechodni . . .	40.344	35
10.	Rachunek funduszów rezerwowych.	90.323	08
11.	Z rachunku zysków i strat: a) przeniesiony zysk za r. 1925. . . 11.841·23 b) czysty zysk za r. 1926 17.536·20	29.377	43
		1,798.135	82

Rachunek weksli Przemysłowego Zakładu Tartacznego przez Spółkę mieszkaniową żyrowanych a eskontowanych w Banku Gospodarstwa Krajowego w Krakowie, pł. 12 stycznia 1927 na zł 6.000 i 3.000 . . zł 9.000·—
weksla Stanisławy Bartusiakowej, pł. 4 lutego 1927 na przedpłatę czynszową . . . . zł 1.200·—
weksla kaucyjnego, wydanego Przemysłowemu Zakładowi Tartacznemu na . . . . dol. 2.000—

Rachunek weksli Przemysłowego Zakładu Tartacznego przez Spółkę mieszkaniową żyrowanych a eskontowanych w Banku Gospodarstwa Krajowego w Krakowie, pł. 12 stycznia 1927 na zł 6.000 i 3.000 . . zł 9.000·—
weksla Stanisławy Bartusiakowej, pł. 4 lutego 1927 na przedpłatę czynszową . . . . zł 1.200·—
weksla kaucyjnego, wydanego Przemysłowemu Zakładowi Tartacznemu na . . . . dol. 2.000·—

Do cyfr powyższych podaje się następujące uwagi:

Do poz. 3) Stanu czynnego. Rachunek gruntów wynosi według bilansu zamknięcia za rok 1925 kwotę zł 290.450.02. W ciągu roku 1926 odpadł grunt, który Spółka otrzymała jako aport od Gminy miasta Lwowa, jak już wyżej przedstawiono. Rachunek udziałów nie uległ przez to zmianie, ale uległ zmianie rachunek gruntów.

Od kwoty łącznej przyjętej za grunta w bilansie otwarcia na 1 stycznia 1925 tj. od . . zł 290.450·02
należy z powyższego powodu potrącić . „ 14.052·40
zostaje . . . . zł 276.397.62
natomiast przybyły grunta od Gminy miasta Rzeszowa w kwocie . . . . . zł 126.770·—
a nadto przybyła w wartości gruntu w Krakowie przy ul. Śląskiej nabytego od Józefa Scheuera kwota . . . . . „ 33.707·98
t. j. razem wynosi rachunek gruntów z końcem roku 1926 . . . . zł 436.875·60

Gmina miasta Rzeszowa odstąpiła Spółce jako dalszy aport grunt obejmujący 12.677 m². Spółka sporządziła plan zabudowania tego gruntu, mianowicie ma stanąć sześć grup domów, z których każda obejmuje 3 domy (dwa dwupiętrowe i jeden trzechpiętrowy) każda grupa po 52 ubikacyj. Program wykonania jest tak pomyślany, że Gmina będzie podwyższała swój udział gotówkowy w Spółce rocznie o zł 20.000·— (obecnie wskutek podrożenia znacznego budowy również i ta kwota musiałaby być podwyższoną).

Już w roku 1926 rozpoczęła Spółka budowę jednej grupy domów, którą prawdopodobnie na 1 grudnia 1927 ukończy i odda do użytku.

Co do gruntu nabytego od Józefa Scheuera to wprawdzie kontrakt kupna-sprzedaży tego gruntu został sporządzony jeszcze dnia 20 listopada 1922 r. jednakże nie można było przeprowadzić hipotecznie tego przeniesienia, ponieważ nie było na to zezwolenia Gminy

miasta Krakowa. Zezwolenie to otrzymała Spółka od Gminy m. Krakowa dopiero pismem z dnia 25 stycznia 1926 L. 6992/25, jednakże tylko warunkowo t. j. pod warunkiem dopłaty kwoty zł 33.707'98 w formie podwyższenia udziału aportowego Gminy. Wobec tego bowiem, że p. Scheuer nie wykonał obowiązku budowy w terminie Gmina m. Krakowa miałaby prawo odebrać mu grunt za kwotę stosunkowo niską, bo za zł 2.613.62 a wartość rzeczywista tego gruntu jest obliczona przez Gminę na kwotę zł 36.321'60 wskutek czego wypada Gminie dopłacić kwotę zł 33.707'98. Komitet wykonawczy Spółki mieszkaniowej zgodził się na załatwienie sprawy w powyższy sposób. Oczywiście sprawa podwyższenia udziału Gminy podlega zatwierdzeniu Walnego Zgromadzenia, co nastąpiło przy zatwierdzeniu bilansu za rok 1926.

Do poz. 4) Stanu czynnego. Rachunek budów. W stosunku do roku 1925 zaszły następujące zmiany: W roku 1925 rachunek budowy przy ul. Śląskiej 4 i 6 był przyjęty w kwocie zł 136.315'64, bo budowa była jeszcze w surowym stanie, wyprowadzona pod dach, podczas gdy w roku 1926 budowa była już na ukończeniu i wstawiona jest z kwotą zł 311.664'23.

Budowa przy ulicy Słonecznej w Krakowie była wstawiona z końcem roku 1925 z kwotą zł 1.030'— a z końcem roku 1926 z kwotą zł. 3.651'45.

Budowa przy ulicy Warzywnej w Tarnowie była wstawiona w bilansie za rok 1925 z kwotą zł 675'60 a z końcem roku 1926 z kwotą zł 1.073'42.

Nadto przybyła nowa pozycja mianowicie, budowa przy ul. Hetmańskiej w Rzeszowie przyjęta w bilansie z kwotą zł 18.021'65 o której powyżej była mowa.

Po doliczeniu kwot, które przybyły w ciągu roku 1926 w stosunku do roku 1925 otrzyma się na rachunek budów wykazaną w obecnym bilansie kwotę złotych 1,243.940'75.

Pozostałe pozycje Stanu czynnego — nie wymagają wyjaśnień.

Stan bierny.

Do poz. 1) Rachunek udziałów. Z końcem roku 1925 wynosiła suma udziałowa, jak wynika z bilansu za rok 1925 . . . . . zł 600.000'—

w ciągu r. 1926 przybyły następujące udziały: „ 600.000'—

1) Od Gminy m. Krakowa

a) wpłacone gotówką zł 50.000.—

b) dopisana do udziału kwota . . . . zł 33.707'98

c) dopisana do udziału kwota policzona przez Gminę m. Krakowa za prawo przytyku udzielone Spółce mieszkaniowej dla jej budynku postawić się mającego przy ul. Słonecznej . . . . zł 2.000'—

razem . . zł 85.707'98

po potrąceniu kwoty . . „ 14.052'40 odpisanej z udziału Gminy miasta Krakowa za przejęty przez tę Gminę udział Gm. miasta Lwowa . . . . zł 71.655'58

2) Od Gminy miasta Rzeszowa za dalsze aporty w gruntach o łącznym obszarze 12.677 m^2 lwh. 872 ks. gr. gm. kat. Rzeszów według aktu notarjalnego z daty Rzeszów, 20/VIII 1926 do L. R. 265/3 . zł 126.707'—

Razem wynosi łączna suma udziałów zł 798.425'58

Co do poz. ad 1-a) tj. udziału 50.000 złotych wpłaconego gotówką przez Gminę miasta Krakowa to już rzecz tę przedstawiono bliżej w sprawozdaniu za rok 1925. Gmina m. Krakowa popiera bardzo działalność naszej Spółki wiedząc o tem, że Spółka bardzo skutecznie przyczynia się do zwalczania nędzy mieszkaniowej. Już tu zauważa się, że Gmina miasta Krakowa podwyższyła w roku budżetowym 1926/27 swój udział gotówkowy w Spółce o dalszą kwotę 50.000 zł i można mieć nadzieję, że i w następnych latach będzie Gmina to samo czyniła, ponieważ za stosunkowo małe kwoty Spółka mieszkaniowa wystawia znaczną ilość mieszkań, dopłacając potrzebne fundusze z nadwyżek czynszów, pozostałych z dochodów z domów w Krakowie i w ten sposób będzie można prowadzić nadal w Krakowie bez przerwy planową akcję budowlaną. Niestety nie we wszystkich Gminach są uświadomieni kierownicy spraw gminnych jak dalece jest konieczną akcja budowy mieszkań i że bez ofiar ze strony Gmin się nie obejdzie.

Odnośnie do poz. 1-b) w kwocie zł 33.707'98 nastąpiło już wyjaśnienie powyżej przy omówieniu wartości gruntów poz. 3) Stanu czynnego.

Co do poz. ad 1-c) w kwocie 2.000 zł. wyjaśniamy, że trzechpiętrowy dom Gminy miasta Krakowa przy ul. Słonecznej graniczy z parcelą, na której Spółka stawia również trzechpiętrowy budynek. Otóż Gmina m. Krakowa dla ułatwienia Spółce wystawienia tego domu zgodziła się na udzielenie Spółce prawa przytyku do muru granicznego dla nowo wystawić się mającego budynku na gruntach Spółki za cenę 2.000 zł i również zgodziła się na to, ażeby Spółka nie wpłaciła tej kwoty gotówką, ale przez podwyższenie udziału Gminy. Spółka też z tego przytyku korzysta.

Potrącenie kwoty zł 14.052'40 na udział Gminy miasta Lwowa już wyżej wyjaśniono przy omówieniu poz. 3) Stanu czynnego.

Poz. 2) Rachunek pożyczek hipotecznych jest bez zmiany w stosunku do roku 1925.

Do poz. 3) Rachunek pożyczek budowlanych zaciągniętych w Banku Gospodarstwa Krajowego zmienił się o tyle, że do pożyczki zł 70.000'— zaciągniętej na budowę domów przy ulicy Śląskiej 4 i 6 w roku 1925 przybyła w r. 1926 pożyczka 130.000 zł zaciągnięta na tę samą budowę w Banku Gospodarstwa Krajowego. Wobec tego podwyższyła się ta pozycja w stosunku do roku 1925 o 130.000 złotych.

Do poz. 4) Rachunek pożyczek wekslowych składa się:

a) z weksli eskontowanych w Kasie Oszczędności miasta Krakowa na zł 29.100.

b) z weksli wydanych dostawcom na materjały budowlane i roboty instalacyjne w kwocie zł 10.000.

Co do pożyczki w Kasie Oszczędności m. Krakowa to kwota częściowa zł 19.100 obejmuje pożyczkę zaciągniętą na weksle z żyrem Gminy miasta Krakowa, bo do tej kwoty spadła pierwotna pożyczka zł 50.000 wskutek częściowej spłaty kwot, które Gmina wpłacała

na Rachunek podwyżki udziału, zaś reszta zł 10.000 została zaciągniętą na weksle z żyrem Gminy miasta Rzeszowa na budowę domów wyż wymienionych przy ul. Hetmańskiej w Rzeszowie.

Poz. 7) Rachunek pożyczek od lokatorów domów przy ulicy Śląskiej 4 i 6. Sprawa miała się tutaj podobnie jak przy budowie domów przy ul. Pomorskiej, a to ze względu na to, że jak wykazuje Rachunek budów koszt budowy z końcem roku 1926 już wynosił około zł 312.000 a pożyczka zaciągnięta w Banku Gospodarstwa Krajowego po koniec roku 1926 wynosiła tylko zł 200.000, potrzeba było jeszcze ponadto dalszych kwot na wykończenie, które to kwoty wypłaciła Spółka dopiero w roku 1927. Wskutek tego Spółka mieszkaniowa była zmuszoną dla ukończenia budowy zażądać również od lokatorów domów przy ulicy Śląskiej 4 i 6 przedpłaty na czynsz za rok, półtora roku, względnie za dwa lata. Blisko połowę lokatorów zwolniła Spółka zupełnie od przedpłaty, a są to głównie urzędnicy.

Poz. 9) Rachunek przechodni zawiera głównie dwie pozycje t. j. odsetki za rok 1925 i za rok 1926 przypadające Bankowi Gospodarstwa Krajowego od pożyczek markowych w kwocie 358,405.000 Mkp. zwaloryzowanych przez Bank Gospodarstwa Krajowego na złotych 240.642, co do których podanie Spółki o ulgi nie zostało jeszcze przez Ministerjum załatwione. Na rachunek tych procentów zapłaciła Spółka Bankowi Gospodarstwa Krajowego w ciągu roku 1926 — 3.000 złotych.

Do poz. 10) Rachunek funduszów rezerwowych. Do poz. z r. 1925 przybyły tylko odpisy uwidocznione w Rachunku zysków i strat za rok 1926, mianowicie na amortyzację budynków za rok 1926 zł 24.000, i na ogólny fundusz rezerwowy zł 8000.

Co do poręki Spółki za weksle uwidocznione w stanie czynnym i biernym bilansu, zauważa się, że żyro na wekslach Przemysłowego Zakładu Tartacznego pochodzi z tych czasów, kiedy Przemysłowy Zakład Tartaczny był w ścisłym związku z Zakładem Kredyt. Miast Małopolskich i miał tam kredyt tak bieżący jak i na inwestycje, ponieważ wychodziło się z założenia, stosownie do protokołu spisanego w swoim czasie przy założeniu Tartaku, że nastąpi podwyżka udziałów dla spłacenia długów. Spółka mieszkaniowa dla miast miała taki sam udział w Tartaku jak i Zakład Kredytowy Miast Małopolskich. Po fuzji Zakładu Kredytowego Miast Małopolskich, która nastąpiła w połowie roku 1924, stosunek ten się zmienił, ale poręka przedtem dana pozostała w mocy. Pozycja Banku Gospodarstwa Krajowego w kwocie zł 9000 jest hipotecznie zabezpieczona na Tartaku. Pozycja druga dol. 2000 też została zabezpieczona, jednakże wierzyciel domagał się już teraz pokrycia i ułożono się z nim w ten sposób, że Spółka mieszkaniowa wypłaci mu dol. 650, a żyro Spółki mieszkaniowej zostanie w zupełności skreślone natomiast wierzyciel dotyczący po ściągnięciu swej resztującej sumy ewentualną nadwyżkę, którąby pozostała zapłacić Spółce mieszkaniowej. Co do poz. zł 9000 Banku Gospodarstwa Krajowego to Spółka ułożyła się z Bankiem Gospodarstwa Krajowego w ten sposób, że Bank ściągnie tę sumę od Tartaku, a ewentualny niedobór Spółka mieszkaniowa dopłaci. Spółka mieszkaniowa podpisała odpowiednią deklarację dla Banku Gospodarstwa Krajowego w roku 1927 i wręczyła Bankowi na zabezpieczenie weksel kaucyjny.

Rachunek zysków i strat.

Strona „Ma“ poz. 1) obejmuje czynsze z mieszkań, tudzież zwrot opłat wodociągowych i innych wydatków bieżących z domów zwracanych przez lokatorów, wedle poz. 1) strony „Winien“ a mianowicie:

1. Dom narożny przy ul. Lubelskiej L. 21, Śląskiej L. 5 w Krakowie, przyniósł w r. 1926 . .	zł	22.278·76
2. Dom przy ul. Lubelskiej L. 23 w Krakowie	„	9.611·70
3. Dom przy ul. Śląskiej L. 3 w Krakowie	„	9.172·12
4. Domy drewniane przy ul. Pułaskiego L. 15	„	11.555·02
5. Domy przy ul. Pomorskiej tj.:		
a) narożnik przy ul. Pomorskiej 2, Pl. Kazimierza Wielkiego L. 6 w Krakowie	„	25.716·38
b) dom przy ul. Pomorskiej L. 4 w Krakowie	„	11.265·30
c) dom przy ul. Pomorskiej L. 6 w Krakowie	„	13.306·30
6. Domy przy ul. Śląskiej w Krakowie:		
a) dom przy ul. Śląskiej L. 4 .	„	1.788·83
b) dom przy ul. Śląskiej L. 6 .	„	2.172·25
7. Domy w Tarnowie przy ul. Warzywnej L. 7:		
a) I-szy budynek	„	11.208·55
b) II-gi budynek	„	10.501·01
8. Dom w Nowym Sączu przy ul. Sienkiewicza	„	8.390·18
razem . .	zł	136.966·40

Poz. 8) Rachunek dubiosa w kwocie zł 6.149·58 obejmuje odpis kwoty wpłaconej na podwyżkę udziału w Przemysłowym Zakładzie Tartacznym.

Poz. 9) Pozostały zysk za rok 1925 wraz z zyskiem za rok 1926 w kwocie łącznej zł 29.377·43 mają być przeniesione na rok 1927 po pokryciu kwoty, która ma być użytą na zapłacenie remuneracji tj. kwoty zł 2750 tak, że zostanie do przeniesienia na rok 1927 kwota zł 26.627·43. Kwotę tę przenosi się na rok 1927 a nie rozdziela się dywidendy z tego względu, że rozchodzi się o to, ażeby Spółka użyła wszystkie fundusze, któremi dysponuje na dalszą budowę mieszkań.

Z powyższego okazuje się, że Spółka wykończyła w ciągu roku 1926 budowę dwóch domów czteropiętrowych przy ul. Śląskiej 4 i 6 w Krakowie, rozpoczętą w roku 1925 i rozpoczęła w roku 1926 budowę nowych domów, a mianowicie w Rzeszowie grupy złożonej z dwóch domów dwupiętrowych i jednego trzechpiętrowego, dalej przeprowadziła wstępne czynności dla przygotowania dalszych budów w roku 1927 tj. budowy dwóch domów trzechpiętrowych w Krakowie przy ul. Słonecznej i grupy złożonej z trzech domów dwupiętrowych w Tarnowie przy ul. Warzywnej.

Doliczając już mieszkania wykończone w r. 1925 wybudowała Spółka mieszkaniowa po koniec roku 1926

i oddała do użytku ludności razem 173 mieszkań o 518 ubikacjach. Jest to więc jak na nasze stosunki bardzo doniosła działalność Spółki mieszkaniowej.

Dr. Adolf Gross *Inż. Karol Rolle*
Inż. Józef Sare.

„Samorząd miejski“ zeszyt za wrzesień 1927 zawiera: Myślenice, monografja; Kronika: z życia miast; Kronika zagraniczna: a) Dr. J. Zawadzki: Walne Zgromadzenie Związku międzynarodowego miast i władz samorządowych w Bernie 16—18 lipca 1927 roku; b) T. Toeplitz: Wystawa w Stuttgarcie. Zamyka zeszyt dział p. t.: „Z książek i czasopism“. Zeszyt za październik przynosi treść następującą: 10-cio lecie działalności Zw. Miast Polskich (1917—1927); C. Ratajski: Skarbowość komunalna; Dr. A. Gross: Czy rozporządzenie Prezydenta R. P. z dnia 22-go kwietnia 1927 zabezpiecza należycie kredyty budowlane; T. Toeplitz: „Główne zagadnienia budownictwa mieszkaniowego w obecnej chwili“; Program obchodu roczniczy Dziesięciolecia Związku Miast Polskich i IX ogólnego Zebrania Związku Miast Polskich w dniu 22—24 kwietnia 1927 w Poznaniu; Statut Związku Miast Polskich; Regulamin IX Ogólnego Zebrania Związku Miast Polskich. Interesujący zeszyt zamykają działy: Z książek i czasopism oraz dział pośrednictwa pracy.

Nakładem Gminy miasta Krakowa. — Czcionkami Drukarni Muzeum Przem. w Krakowie, ul. Smoleńska 9